Akbaba

SÜVEYŞ YOLUNDA :

Yürü yavrum, yürü,
Arslan yârim yürü!

AKBABA YAYINEVİ

Yeni mevsime zengin bir programla giriyor!

Mizah Yayınları Serisinin 13 üncü kitabı:

SARI ÇİZMELİ MEHMET AĞA

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kütüphanenizin ana kitaplarından biri olacak güzel eser!

PEK YAKINDA ÇIKIYOR!

Fiatı 1 lira.

Kâğıt darlığı yüzünden az sayıda basılacağından siparişlerinizi şimdiden yapmanız rica olunur.

ADRES: AKBABA Yayınları, Belediye Klodfarer Cad. No. 8-10 İstanbul

Hayatın en güzel yaşı, 25 inci yaştır!

Kaç yaşında olursanız olun, hep 25 yaşında kalmak istemez misiniz?

Victor Hugo şöyle diyor: «Güldüğüm zaman 25 yaşındayım!»

Akbaba, okuyucularına üç kahkaha hazinesi veriyor:

1- YEPETAŞ

Aziz Nesin'in en güzel mizah hikâyeleri bu eserde toplanmıştır. Milletlerarası mizah yarışmasında İtalya'da birinciliği alan hikâye de bu kitabın içindedir.

FİYATI 2 LİRA

2- BİR DAKİKA

Küçük fıkranın üstadı Doğan Nadi'nin iki yüz fıkrasından meydana gelen bu eserde yaşadığımız zamanın bütün aksak yönlerinin en acı hicvini bulacaksınız.

FİYATI 1 LİRA

3- MEŞHEDİ'nin HİKÂYELERİ

Türk Mizah edebiyatının klâsikleri arasına girmiş bir eserdir. Üstad Ercüment Ekrem Talû'nun bu eseri neş'e ve kahkaha kaynağıdır.

FİYATI 1 LİRA

ADRES: Akbaba, Belediye, Klodfarer Caddesi No. 8-10 - İSTANBUL

SAYI : 233 C.: 9 30 AĞUSTOS 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Bir İhtimal Daha Var!

ÜÇ ayrı okuyucum, üç ayrı ilden, bana Akbabanın politika rotasını soruyor:

— Muhalif mi, muvafık mı?

Mektupların üçü de birbirinden habersiz. Ama, üçü de bir ana karnında beslenmiş üçüzler gibi, ayni mantıkın çocukları.

Yazılarımdan çeşitli örnekler alarak, görünüşte akla kara kadar birbirine zıt satırları gözümün önüne seriyorlar.

Bu sevgili dikkate teşekkür ettikten sonra bir fıkracık anlatayım:

Deve yavrusu babasına sormuş:

— Baba, inişi mi seversin, yokuşu mu?

İhtiyar baba, yorgun gözlerle çocuğuna bakarak:

— A evlât, demiş, düz yol başına mı yıkıldı?..

Görüyorum ki, on yıllık demokrasi hayatı, vatandaşı iki ayrı yola salmış: Bir kısmını inişe, bir kısmını yokuşa... Neredeyse, Namık Kemal'in «Vatan yahut Silistre» sindeki İslâm bey gibi bayrak açacaklar:

— Allahını seven arkamdan gelsin!

Çünkü, her partizan için tek çıkar yol, kendi tuttuğu yoldur.

Bana da «Muhalif misin, muvafık mı?» diye soran üç okuyucum için, anlaşılıyor ki, politika hayatımız, iki ana caddeden ibaret: Ya iktidarın yolcusu olacaksın, ya muhalefetin!

Düşünmüyorlar ki, bir ihtimal daha var: Tarafsızlık!

Tarafsız, olaylara, hiç bir partinin gözlüğünü takmadan, kendi gözleriyle bakan adamdır.

İşte, ben oyum!

Ana düşüncelerimde bir sallantı gösterebilir misiniz?.. Hayır... Daima Cumhuriyetçiyim, daima milliyetçiyim, daima halkçıyım, daima lâikım... Alt tarafı günlük politikadır: Beğendim mi?.. Alkış!. .Beğenmedim mi? Islık...

Varlık vergisi günlerindeydi. İşleri çok perişan bir eski dosta rastladım. Beni, âdeta aklından şüphelendirecek bir neşe içinde atıyordu kahkahaları... Bir aralık, gözlerimdeki fena endişeyi sezmiş olacak ki:

— Vallâhi oynatmadım, dedi, kırk yılda bir züğürtlüğün sefasını sürüyorum!

Ben de öyle sevgili okuyucular, ben de öyle... Lütfen izin veriniz de, Akbaba, tarafsızlığın şevkini hem tatsın, hem tattırsın...

Elimdeki bu kalem, mutlaka mıhlandığı yerde paslanacak bir çivi değildir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

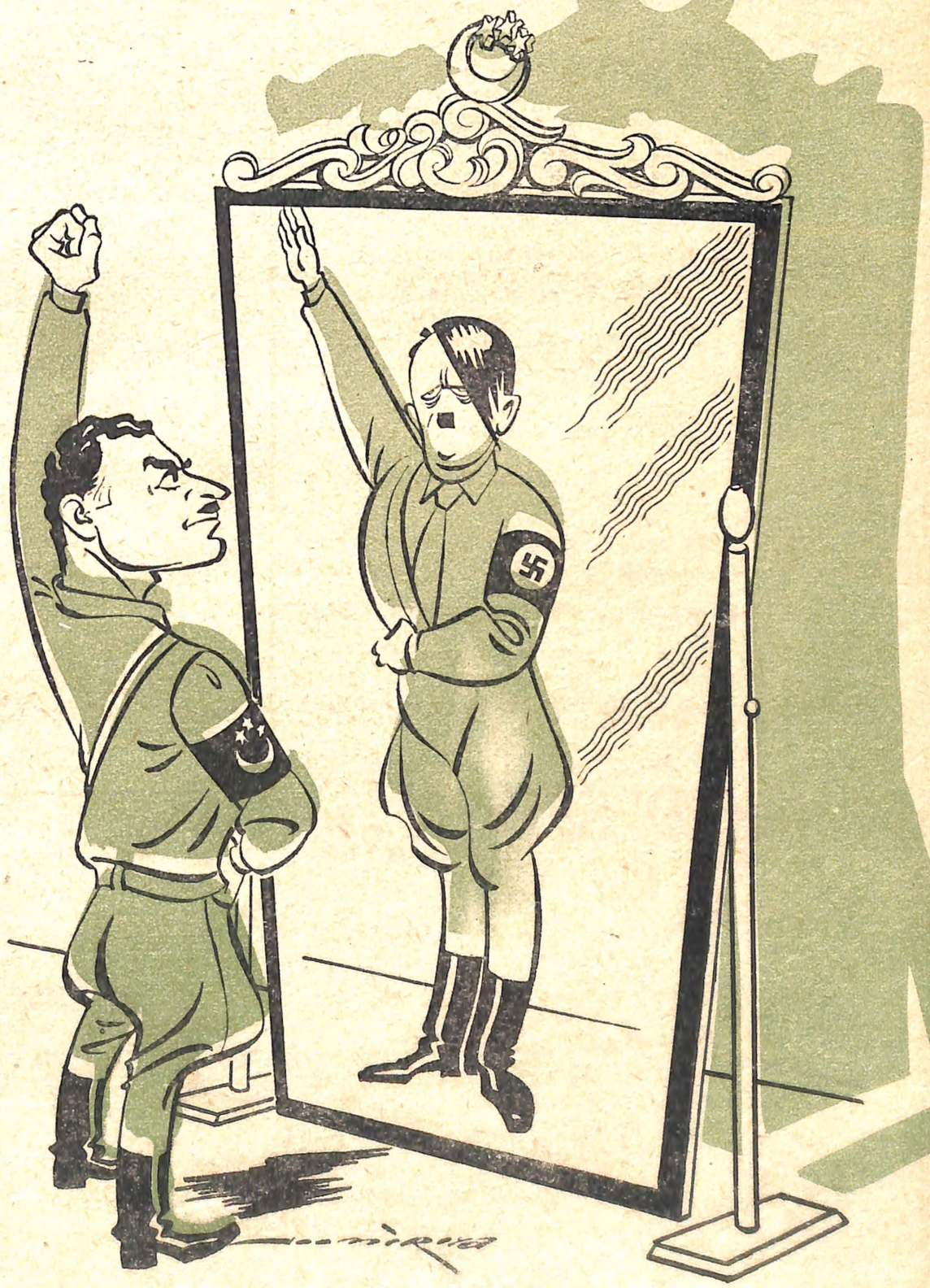

Nâsır — Âdeta kendimi tanıyamadım!

ALAYLAR OLAYLAR

TARİHÎ

Bandırma ile Erdek arasında ki tarihî Belkis bataklığının kurutulması için ilgililerden emir çıkmış.

Gazetede bu haberi okuyunca, yüreğim hop etti. Hatrona Halil hamamını «tarihî» dir diye yıktırtmayan «Tarihî Eserleri Koruma Derneği» haber alırsa, tarihî olduğu için Belkis bataklığının kurutulmasına da mâni olabilir.

SÜTYEN

Bizim bildiğimiz şimdiye kadar sütyen, külot, çorap bağı, korse, kasık bağı gibi eşyalar yazın plâj kabinelerinde, kışın da sinema localarında unutulurdu. Geçen gün İngiltere'nin Rotherdam şehri belediye kütüphanesine, okuduktan sonra geri verilen bir kitabın arasından penbe bir sütyen çıkmış.

Demek ki, kabine ve loca yerine geçen kitap ta artık faydalı işlerde kullanılmaya başladı. Kültürlü kadının hali başka olur, hiç olmazsa sütyenini nerede unutacağını bilir.

ÇİFTE

Çiftenin insanlar üzerinde değişik tesirleri oluyor. Meselâ bakın İngilterede, dilsiz bir çiftçiyi, ineği çiftelemiş. Dilsiz çifteyi yer yemez bülbül gibi konuşmaya başlamış. Demek çiftenin böyle iyilikleri de oluyor. Halbuki ben kaç kişi bilirim, bülbül gibi konuşurlarken bir çifte yemişler, dilleri tutulmuştur.

YAŞAYAMAYIZ

Merih meselesi yine ortaya çıktı. Bazı bilginler bizim Merih'te yaşıyabileceğimizi söylüyorlar. Hayır, biz Merih'te yaşıyamayız.

Merih'te yaşıyabileceğimizi ispat için bir bilgin, orada hava var diyor, su var, yer çekimi var, mevsimler var, bitkiler var, canlılar var, ısı var diyor. Bütün bunlar olabilir. Hattâ konforlu apartıman katları, buz dolapları, televizyonlar, düdüklü tencereler bile olabilir. Neye yarar?

Orada demokrasi var mı bakalım? Varsa basın kanunlarını göstersinler, inanalım. Hayır, hayır, biz bir kere alışmışız buraya. Hürriyet olacak, demokrasi olacak, ve ille ille basın kanunu olacak ki, biz yaşıyabilelim.

SAADET

Çinlilerin çok nazik insanlar olduklarını, ötedenberi biliriz. Bir gazete, Çinlilerin ne kadar nazik insanlar olduklarına örnek diye, bir Çinli diş doktorunun şu ilânını gösteriyor:

«Dişinizi çekerken, hayatınızın en mesut ânındaki zevkin aynını duyacaksınız.»

Hayatınızın en mesut ânındaki zevk... Doğrusu bizim için Formozadaki dişçiye koşmaktan başka mesut olmanın yolu yok. Ama, biraz düşününce, ondan da ümidim kesildi. Yıllardanberi sıka sıka ağzımızda diş kalmadı ki... Hayatımızda 32 zevk ânı yaşamak fırsatı çıktı, işte onu da kaçırdık. Benim ağzımda taaa kenarda bir çürük kök kaldı. Tek haz ümidim işte o. Acaba takma dişler de aynı zevki verir mi?

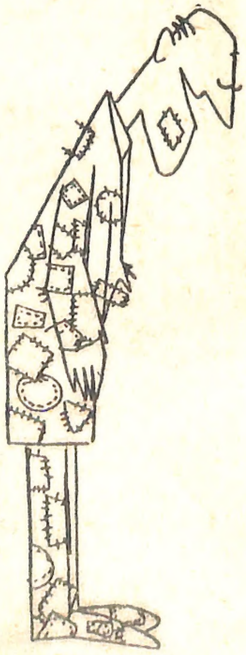

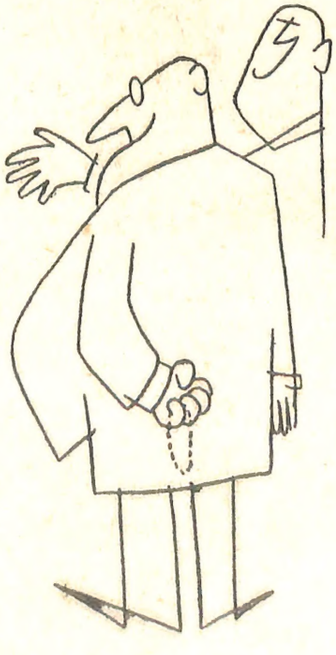

... kaç şirketimizin en eski memurlarındandır!..

MÜŞTERİLER GAZİNOLARDA FİAT LİSTESİ İSTİYECEKLER..
(Gazeteler)

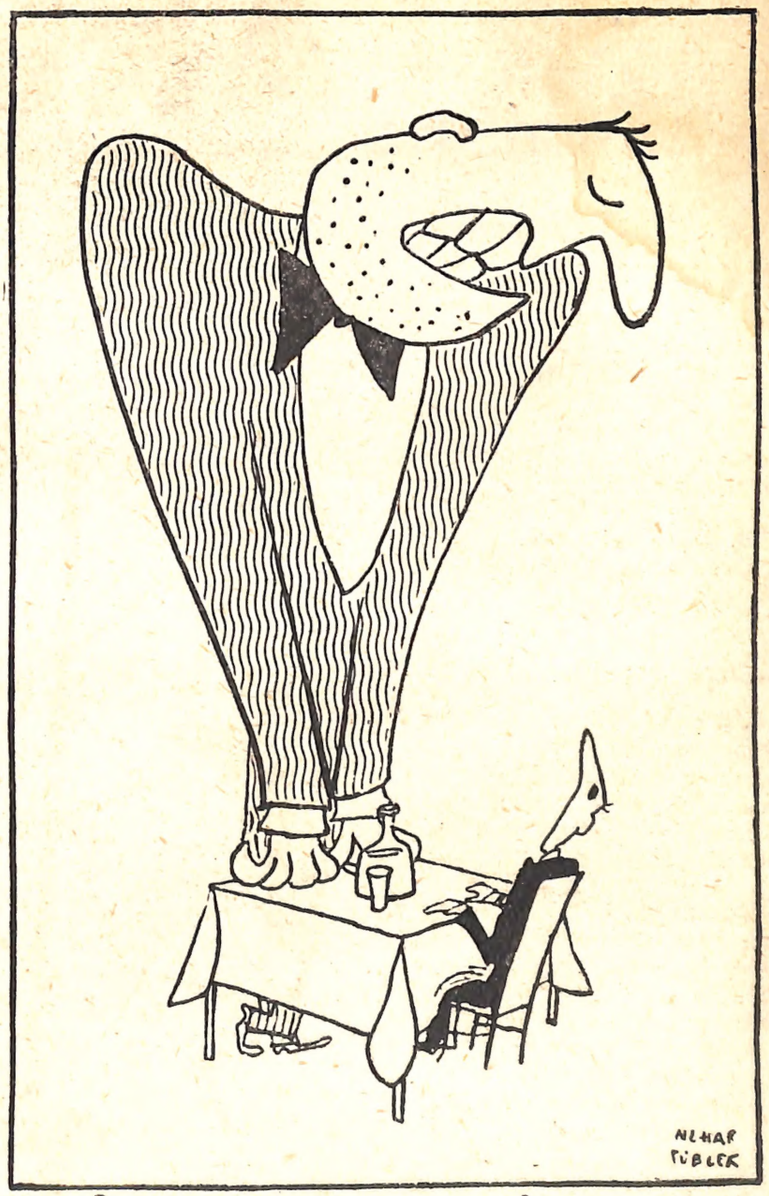

— Fiat listesi istiyen müşteri sen misin?!..

GİTMEK

AH ne güç iştir, insanın sevmediği, beğenmediği yazıları okumak zorunda kalması, ne güç iştir. Zosçenko bir hikâyesinde, buna benzer bir zavallının hayatın ıanlatır. Adam, parasızlıktan, işsizlikten aç kalır. Bal eksperi arayan bir çiftliğe, hiç olmazsa bedavadan bal yer karnımı doyururum düşencesiyle, «ben bal eksperiyim» diye gider. Adamı gerçekten baldan, balın çeşidinden, çeşnisinden anlar sanırlar, işe alırlar.

Bal eksperi, her gün çeşit çeşit bal yemek zorundadır. Bunları yiyip, değerlendirecek. Her çeşidinden bir tadımlık alsa, günde dört beş kilo bal ediyor. Artık baldan nefret eder ama ,ne yapsın, aç kalmaktansa, her gün bal yemek işkencesine katlanır. Yedikleri bal değil, zehir olur.

Benim işim de, bu çeşit bir iş... Yayınlanan bütün gündelik gazateleri, dergileri okumak zorundayım. Durumumu bilseniz, bana acırsınız. Ekmek parası için bile katlanılmıyor.

Okumak zorunda olduğum fıkralardan birinde yazar bir dostuna şöyle diyor:

«Seninle dostuz, kardeşiz. İstediğin zaman gel, başımın üstünde yerin var. Ben sana gittiğim vakit...»

Türkçede «ben sana gittiğim vakit» «sen bana gittiğin vakit» diye konuşulur mu, yazılır mı? Gitmekle gelmek arasındaki ayırımı bilmeyen yazar, kimdir dersiniz?

Söyliyeyim, önce şair, sonra yazar, daha sonra mütercim ve daha sonra profesör Sabri Esat Siyavuşgil...

Görüyorsunuz ya, işim ne zor. Her gün ne yazılar okumak zorunda kalıyorum. Bu hayat çok acı şey vesselâm.

Ama ne olacak, biliyor musunuz, bu çeşit yazıları okumamak için sonunda işsiz kalmayı bile göze alacağım.

MEŞHURLARIN En Çok Güldüğü FIKRALAR

HALDUN TANER (Hikâyeci)

Adamın biri trende seyahat ediyormuş. Karşısında bir başka yolcu, mütemadiyen kendi kendine bir şeyler konuşuyor, arada bir de ellerini sallıyormuş.

Yolcu iyice meraklanmış:

— Siz böyle ne yapıyorsunuz. Allah aşkına? diye sormuş.

— Ben mi? demiş adam. Böyle yalnız kaldım mı, kendi kendime fıkra anlatırım.

— Peki, ya o hareketler nedir?

— Ha, demiş adam, Bildiğim fıkralar olursa «geç» derim. Bunu biliyorum.

□

ADNAN V. KANIK (Muharrir)

Raşit Rıza'nın seyyar tiyatroculuğu zamanında, İzmir dolaylarında bir temsil esnasında «Garson» rolünü oynayan aktör hastalanmış. Salonda gazoz satan delikanlıyı çağırmışlar.

— Sana 2,5 lira, demişler. Biz söylediğimiz zaman sahneye çıkıp Mina Müzeyyen'e «Bu mektup size» diyeceksin, sonra da «Başka emriniz var mı?» diye soracaksın. Sıra gelince garson sahneye çıkmış mektubu vermiş:

— Başka emriniz var mı?

Mina Müzeyyen rol icabı:

— Defol! Aşağılık adam, demiş.

Hesapta olmayan bu harekete içerleyen bir gecelik aktör:

— Ulan, demiş. Size iyilik de yaramıyor be... Adamınız hastalandı iyilik olsun diye çıktık buraya. Bir de bağırıyorlar.

□

VA-NÛ (Cumhuriyet Gazetisi yazarı)

En beğendiğimiz fıkraları düşünürken aklımıza en çok hücum edenler muhakkak Nasrettin Hoca'nın fıkralarıdır. Bence onların hepsini en beğendiğimiz fıkralar olarak göstermek lâzım ama, içlerinden birini tercih etmek icap ettiği zaman «Tencerenin doğurduğuna inanırsın da, öldüğüne neye inanmazsın» fıkrasının bir şaheser olduğu muhakkak.

Not: Va-Nû en beğendiği fıkra sorumuza bu şekilde cevap vermiştir. Yalnız biz bu fıkra anketimizin geleneğine uyarak, üstadın beğendiği fıkrayı anlatmakta fayda gördük.

Hocaya bir gün tencere lâzım olmuş. Büyükçe kallavi bir tencere ama o boyda bir tencereye sahip olmadığı için, komşusundan istemiş. İşi bittikten bir kaç gün sonra tencereyi küçük boy başka bir tencere ile beraber götürüp sahibine vermiş.

Adam bir tencere yerine iki tencere görünce, şaşırmış:

— Bu da nesi?

Hoca gülmüş:

— Eh, demiş. Sizin tencere doğurdu.

Adam mal bulmuş Mağribi gibi, tencereyi kapmış.

Aradan bir müddet daha geçmiş, Hoca yine komşusundan büyük tencereyi istemiş, ama aradan bir ay geçmiş, iade etmemiş. Nihayet adam bir gün kapıyı çalmış:

— Hoca bizim tencere?

— Ha, demiş Hoca, Sizin tencere öldü. Adam gülmüş:

— Aman Hoca, şakanın sırası mı, hiç tencerenin öldüğü görülmüş müdür?

— Yahu demiş, Hoca, ne biçim adamsın, tencerenin doğurduğuna inanıyorsun da öldüğüne neye inanmıyorsun?

BİR BELEDİYE REİSİ, MUHALİFLER GELDİĞİ GÜN SOKAKLARI SULATTIĞI İÇİN D. P. DEN ATILDI.. (Gazeteler)

— Ayol, bu sokakların pisliği ne? Artık süpürmeyi, sulamayı unuttunuz...
— Haberin yoh mu begüm, muhalif mebuslar geliymiş!...

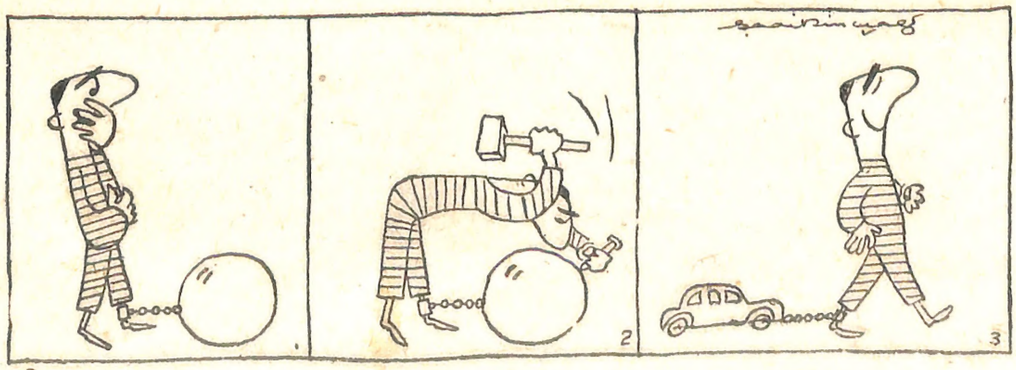

YAZISIZ!..

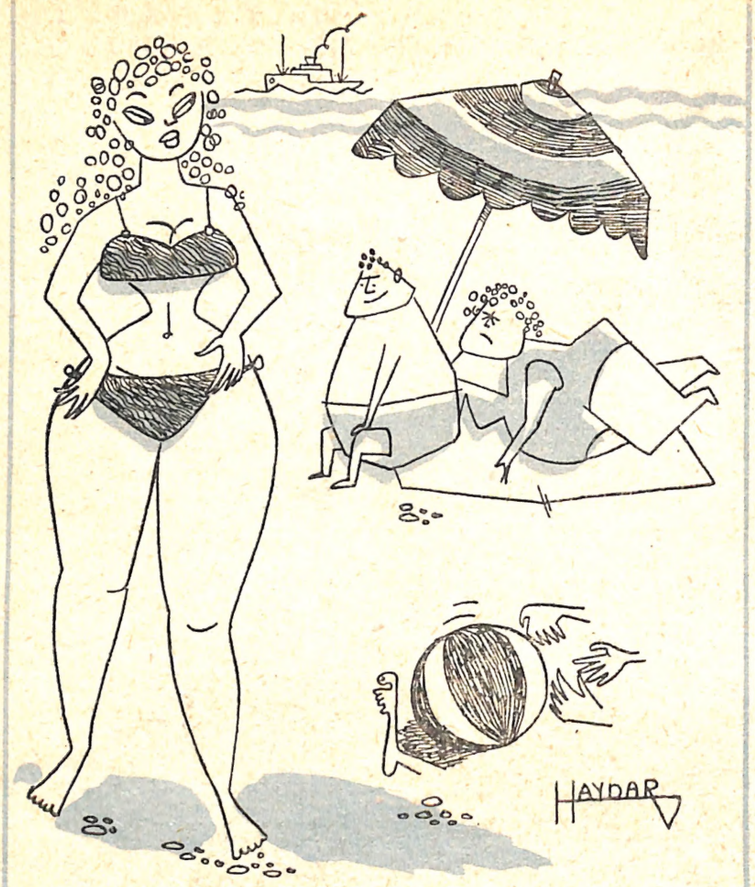

Erkek — Ne kadar da güzel mayosu var, değil mi karıcığım?!..

SOPHIA LOREN'in TOKADI

YAZAN :

Karakucak baş pehlivanlarımızdan ve milli aslanlarımızdan

★ **KEMAL KARAKURU'NUN EŞİ** ★

Roma 29 Ağustos (Özel sekreterimiz güzel Fatma bildiriyor)

Bugün buraya gelen gazetelerde «Suudî Arabistan Büyük Elçiliği üçüncü kâtibi Yusuf El Debbanî'nin, bir fırsatını bularak Sophia Loren'i çimdiklediği, Sophia Loren'in de Arap diplomatını bir yumrukta yere serdikten sonra haklı olduğunu ispat için bacağını açıp çimdik yerini gösterdiği» yazılıdır.

Hâdise gazetelere baştan aşağı yanlış geçmiştir. Bu olay sırasında ben oradaydım. Bütün olup bitenleri gördüğüm için, doğrusunu yazıyorum.

Bir defa hâdisenin kahramanı kâtip değil, maslahatgüzardır. Adı da El Debbâni değil: «El Tabanî» dir.

Olay şöyle geçmiştir: O gece Marstroiani otelinin bahçesinde «Aşk kurbanları» yararına bir balo veriliyordu. Sophia Loren'le Tabanî de balodaydı. Tabanî Sophia'yı görünce:

— Aman ya Rabbi!.. Aman ya fıştıkı-ıl fışfış!.. diye Sophia'ya aşk ilânına başladı.

Doğrusu Maslahatgüzar Tabanî'nin bu tatlı sözlerine Sophia da yabancı kalmadı. O da, eteğini ve saçlarını sallıyarak Tabanî'ye karşılık verdi ve adamı büsbütün baştan çıkardı. Kendinden geçen Tabanî şöyle diyordu:

— Aman yâ Medmuâzel Sufîye Lûûren!.. Medeet yâ Sufiyye!.. Mamlekât var banda otuz beş zavce..... Vallâhilazîm yekûnunu boşayajaaak, ben senî alajaak...

Sophia kırıtıyor:

— Ben hacı istemem! diyordu.

O zaman Tabanî:

— Ben seni tesâdüf eyledim ne zaman, şoktan terketledim hajiii majiii... diyordu.

Sophia kahkahalarla gülünce, Tabanî, memleketteki petrol kuyularından, develerinden, mallarından anlatmağa başladı:

— Var banim yatmiş beş petrûl kuyusu... Hep senin ustunda yapajak... Beş yuz deve... Cumle develer ustünde yapajaaak... Banim emrinde var uç bin fellâh... Lâ vallâhi butun fellâhlar ustunde yapajak... İncî vaar, bonjuk var, elmas vaaar, hapsini sana yapajaaak... Altın vaaar, hep altını üstune yapajaaaak... Yalnız sen bana varacak, cevaap, neam...

Tabanî nesi var, nesi yoksa hep sini Sophia'nın üstüne yaptığı halde, bir türlü Sophia «neam» yâni «evet» demiyordu. Tabanî aşk şiirleri ve şarkılar söylemeğe başladı:

Yâ lelli, yâ lel, yâ lel...
Sûfiye'nin lebleri
Şarbeti akmış asel....
Teal Sûfiye, teal!..
Aman yâ lelli yâ lel!..
Sûfiye diyecek neam
Edejek onu team....
Yâââââ lelll!.....

Tabanî'nin feryatlarına aldırmayan Sophia Loren'i o sırada meşhur bir rejisör, dostça öpüyordu. Rejisörden sonra Amerikalı bir prodektörle de öpüşünce, artık Tabanî buna dayanamadı:

— Vay vâlîdesiniiiii!... Cumle âleme şapur şupuuuur, Tabanî'ye yarabbî şukûrrrr!...

Ne olduysa işte o zaman oldu. Önce Sophia Loren bir çığlık attı. Hatta biz onu şarkı söylüyor diye alkışlamaya başladık. Bir karan bol oldu. Sonra Sophia Loren, Ta-

O DA ÖYLE

Şimdi ismini yazmayız, çünkü yeni basın kanunu engeldir, ama pek tanınmış ve o nisbette yüksek şahsiyetlerimizden biri, karısına bir şeyler almak için Beyoğlunun en büyük mücevhercisine girdi. Güzel bir tek taş beğendi ve:

— Gönderiverin.. dedi.

Kuyumcunun tesadüfen orada bulunan karısı atıldı:

— Adresiniz?

Kuyumcu telâşla:

— Rica ederim, kusuruna bakmayın beyefendimiz, dedi. Karım her şeye burnunu sokmasa olmaz...

Yüksek şahsiyet başını salladı:

— Aldırmayın canım, bizimki de öyledir!

●

HABER VERİRİM

Altmışı çoktan aşmış bir kadındı ama, kırkından yukarı çıkmak içinden gelmezdi. Bir gün, gazetesi için enteresan bir röportaj mevzuu bulduğunu zanneden toy bir genç, bu tanınmış bayana başvurdu:

— Lütfen, dedi, bir kadın olmanız dolayısiyle cevap verin bana: Kadınlar kaç yaşında aşka veda ederler?

İhtiyar kadın:

— Bilmem ki, dedi. Zamanı gelirse haber veririm..

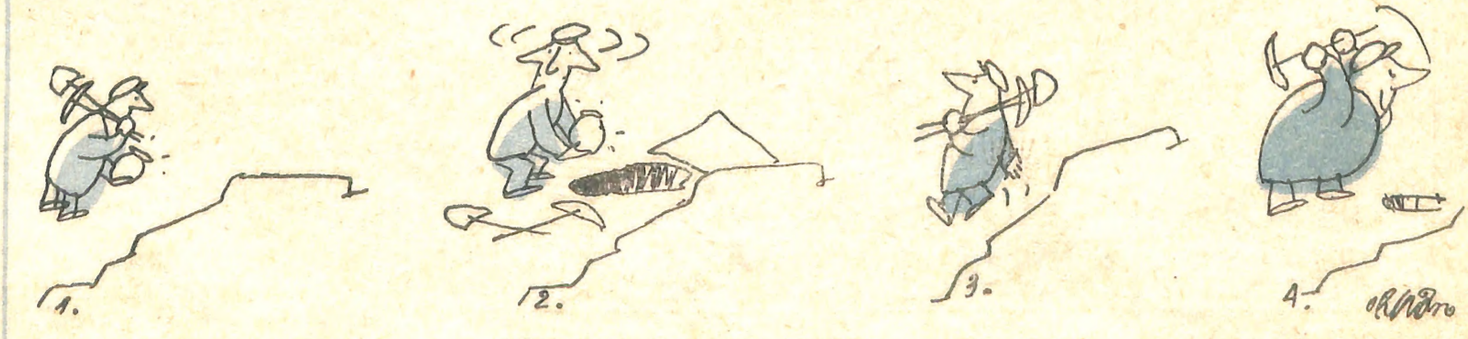

DEFİNE ARAMAK MODA OLDU!.. (Gazeteler)

banî'nin çenesine, futbol sahaların da bile ender rastlanan bir sol kroşe indirdi. Maslahatgüzar boylu boyunca yere uzandı. Eğer göbeğinin üstüne düşmeseydi, mutlaka bir sakatlık olacaktı. Tesadüfen baloda bulunan bir boks hakemi, hemen Tabanî'nin tabanı başına gelerek saymağa başladı:

— Bir... İki... Üç... Dört...

Tabanî yattığı yerden bağırıyordu:

— Sayım suyum mâfiş... Buks maşı yapmadık. Birdanbire sayılmaz. Şunki vermedi ma'lûmaat...

Sophia Loren birdenbire eteğini tç yukarıya kaldırdı.

— İşte burarnı çimdikledi, bakın, görün! diye bağırdı.

Balodaki bütün erkekler çimdiklenen yeri görmek için yerlere kapaklandılar. Tabanî hâlâ yerdeydi. O da yattığı yerden:

— Ban atti çimdik amma, yok orda, başka yerde. Çimdik mahallinde hataa var! diye bağırıyordu...

Çimdiğin yerini görmek için, kibar ve sosyeteye mensup erkekler yerde yuvarlanıyor, birbirlerini itip kakıyorlardı.

Tabanî, Sophia Loren'in gösterdiği yere çimdik atmadığını, onun çimdik attığı yerin başka bir yer olduğunu iddia etmesi üzerine, Sophia Loren'in vücudündeki çimdik yerini bulmak ve bu çimdiği Tabanî'nin atıp atmadığını tayin etmek üzere bir bilir kişi tâyinine karar verildi. Orada bulunan kadın ve erkeklere nereli oldukları ve ne iş yaptıkları soruldu. Benim İstanbullu olduğu-

nu, günde üç dört kere otobüse, ramvaya, dolmuşa bindiğimi, her ün İstiklâl Caddesinden geçtiğimi ğrenince, haddim olmıyarak beni ilirkişi başkanlığına seçtiler.

Önce hâlâ yerde yatan Tabanî'in parmak izini aldım. Sonra ophia'nın çimdik izi diye gösrdiği yeri muayene ettim.

Hemen şunu söyliyeyim ki, Sopla'nın gösterdiği yer, çimdik yeolmayıp başka bir yerdi. Taba'nin parmak izine uyan çimdik eri, Sophia'nın gösterdiği noktan tam aksi istikametinde sıfır fır derece, dört dakika güney - oğu yönünde idi.

128 kişilik bilirkişi heyeti hepiiz teker teker ve inceden inceye celedik ve raporumuzu hazırlırak Adlî tıbba verdik.

İşte meselenin hakikatı bundanibarettir. Bir hakikatın gazetelere yanlış geçmesine gönlüm razı olmadığından, hâdiseyi olduğu gibi yazdım.

Şimdi iş mahkemeye düşmüştür. Sophia, mâbadinin sıfır sıfır derece, dört dakika güney - doğusunun estetiği bozulduğu için Tabanî'yi Tabanî de, burun üç derece, iki dakika, dört saniyelik bir açı ile kuzey yönüne kaydığından Sophia'yı mahkemeye vermiştir. Bununla beraber Tabanî:

— Sufiye Lûûren bana varajaak, isterse burnum kırajaak, ben râââzî... demektedir.

Şimdi, bütün dünya basını, Sophia Loren'in çimdik yeriyle uğraşmaktadır.

K. Karakuru'nun Eşi

İKİ ALMAN KIZININ ROBENSON HAYATINDAN SONRA :

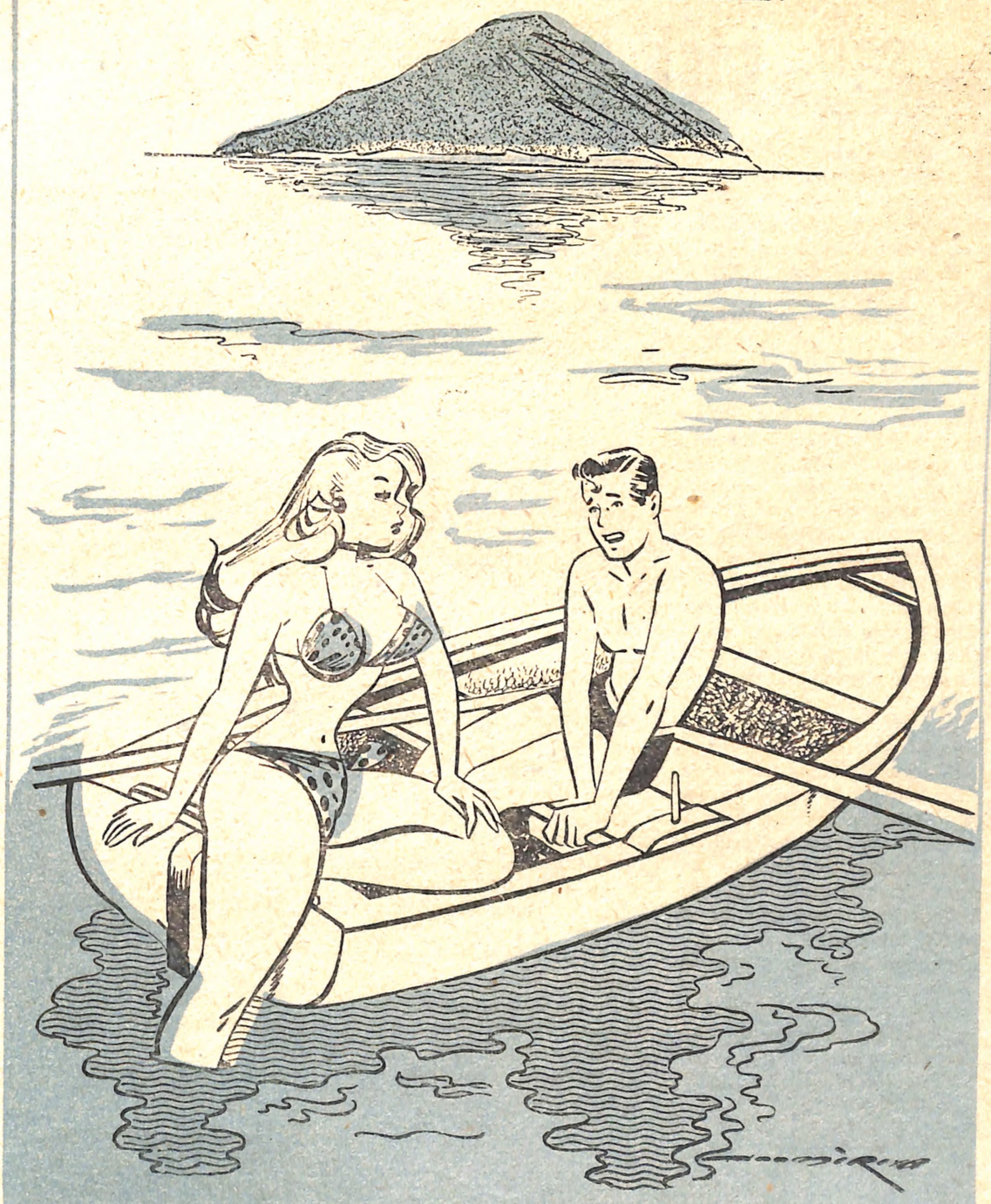

— Leylâcığım, gel biz de şu Hayırsızadada Âdem'le Havva hayatı yaşıyalım!..

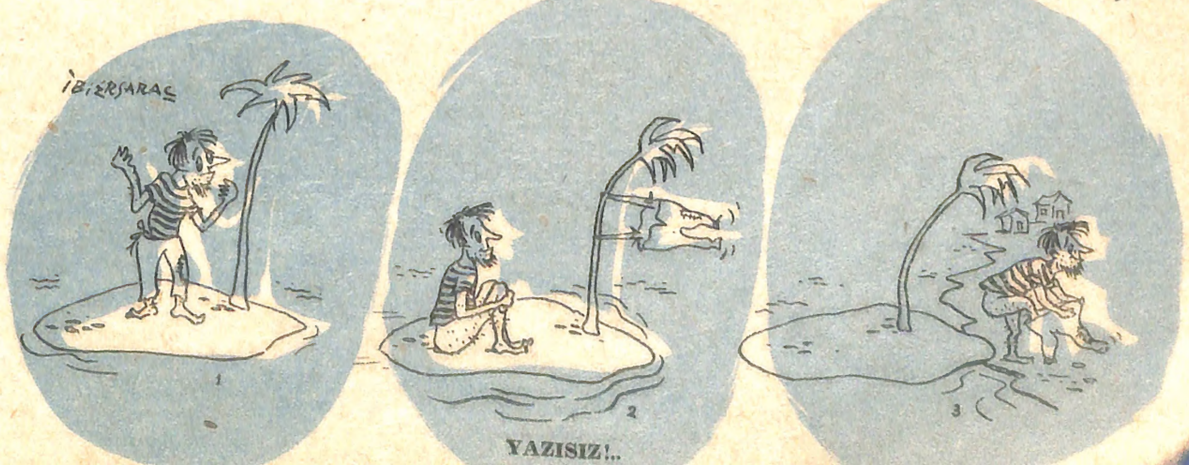

YAZISIZ!..

DİŞİ ROBENSONLARLA KONUŞMA

Konuşan : Kalamışlı Kâmil KALAMIŞ

KADINLAR nerde olursa olsun erkeklerin altında kalmak istemiyorlar. Yeni Sabah gazetesinin Robenson'u Hayırsız Ada'da beş gün mü kalır? Al işte, iki dişi Robenson Ursala ile Ruth da yedi gün kaldılar.

Ne yalan söyliyeyim, dünyayı yerinden sarsan bu dişi Robenson'lardan benim haberim bile yoktu. Ben gazetelerde kale ağlarını sarsan santrfor Recebin hayatını, balık ağlarını sarsan palamut akınını, bir de bikini mayoların ağlarını sarsan şeytan minarelerine ait haberleri okurum. Ciddî havadisleri hiç okumam. Oysa bizim patron bütün ciddî haberleri, meselâ Yahya Kemal'in pazarlık şiirlerini, Osman Bölükbaşı'nın kaç bidon su içtiğini, Kasım Gülek'in o gün kimlerden evlenme mektupları aldığını, daha bunlar gibi bütün ciddî ve önemli memleket meselelerini satır satır okur ve günü gününe takip eder.

Leyleklerin bu sene Avrupadan Afrika'ya erken göçtükleri için kışın da erken geleceği haberini, atletizmde büyük bir başarı kazanarak sonunculuğu rakiplerimize kaptırmadığımızı, bütün bu haberleri ben hep patronumdan öğrenirim. Beni çağırır:

— Bu sene kadın etekleri sekiz santim kısalıyormuş, okudun mu? der.

Her sefer, utanarak okumadığımı itiraf ederim.

— Sen nasıl münevversin, ne dünya meselelerini takip ediyorsun, ne de memleket meselelerini...

Doğrusu, ben bir gazetecinin gazete okumasını anlamam. Bu, bir yalancının uydurduğu yalana sonradan kendisinin inanmasına benzer.

— Patron seni çağırıyor! dediler. Patrona karşı mahçup olmamak için, hemen o günkü gazetelerde, memleket ve dünya meselelerine göz gezdirdim: «Meryem Ana'nın ikametgâhında tören var», «Fenerbahçeli Feridun'un kolu kırıldı», «Millet Partisi Genel Sekreterini polisler hamama kadar takip ettiler», «Sahte hâkim yakalandı»... Daha bunlar gibi çok mühim haberleri bir çırpıda ezber edip patronun yanına girdim. İlk söz:

— Okudun mu? diye sormak oldu.

Kendime güvenerek:

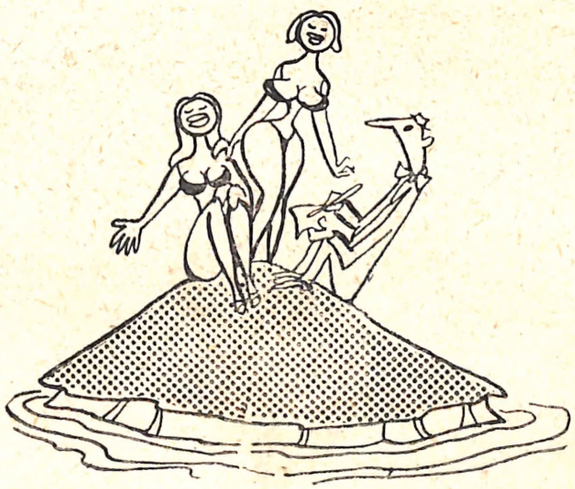

— Evet, okudum, dedim, Marilyn Monroe evlendikten sonra iç çamaşırı giymeğe başlamış.

— Dünya meselesi değil, dedi, memleket meselesi. Dişi Robensonlar.

— Haberim yok, dedim.

İşte Ursala ve Ruth adında «oto-stop» usulü ile dünya turuna çıkan iki Alman kızının İstanbul'a gelip Tercüman gazetesi adına Hayırsız Ada'da yedi gün kaldıklarını ve Yeni Sabah Robenson'unun rekorunu kırdıklarını patrondan böylece öğrendim.

Patron:

— Şimdi hemen koş, iki dişi Robenson'u bul, bu başarılarından dolayı tebrik et ve Akbaba adına kendilerini Büyükada'da misafir et.

— Başüstüne. Ne kadar misafir edeyim?

— Kendileri ne kadar kalırlarsa.

Bu, benim meslek hayatımda bir dönüm noktası idi. Şimdiye kadar gazetecilik yüzünden başıma gelmeyen belâ kalmamıştı. İlk defa gazeteciliğin bir nimetine kavuşuyordum. İki dişi Robenson'la Büyükada'da kalmak ne demek? Bu iş İstanbul Valisinin her sene Büyükdere fidanlığında gazetecilere verdiği ziyafetlere, o ziyafetlerde şapur şupur suları akarak cins şeftali yemeğe benzemez.

Dört nala koştum, hemen iki Alman kızını buldum. İlk sözüm kendilerine evlenme teklif etmek oldu:

— Sayın bayanlar! Aylık kazancım, yüzde on beş vergisiyle beraber 300 lira. Cigara, nargile, şarap ve rakıdan başka ağzıma hiç bir içki koymam. Tavla, her çeşit oyun kâğıtları, at yarışları ve barbuttan başka kumarım filân da yoktur. Hayatta ,annem, büyük annem, iki kız kardeşim, ablamdan başka hiç kimsem yoktur. 35 yaşımda yetim kaldım. Bundan evvel evlendiğim üç karım da dayanamayıp kaçtıkları için, bir kadını mes'ut edecek bütün tecrübelere sahip bulunuyorum. Boyum 1,58. Arkadaşlarım eksik olmasınlar, uzun boylu olduğumu söylerler. Babam lekeciydi. Yâni temiz bir aileye mensubum.

Ursula:

— Bunları neden söylüyorsunuz? dedi.

— Anlamadınız mı? Bizim memlekette erkek olsun, kadın olsun, boyunu, ağırlığını, dansı, müziği sevdiğini söyleyince, karşısındakine evlenme teklif ediyor, demektir.

İkisi de katılırcasına güldüler.

— Teklifim gayet acele ve çok ciddidir. Neden gülüyorsunuz?

— Burada hiç kadın yok mu? Kimi görsek evlenme teklif ediyor bize. Her gün yüzlerce evlenme teklifi, mektuplar alıyoruz.

— Bizde âdet öyledir bay[illegible]lar. Marilyn Mon[illegible] Hayvort'a, Aud[illegible]

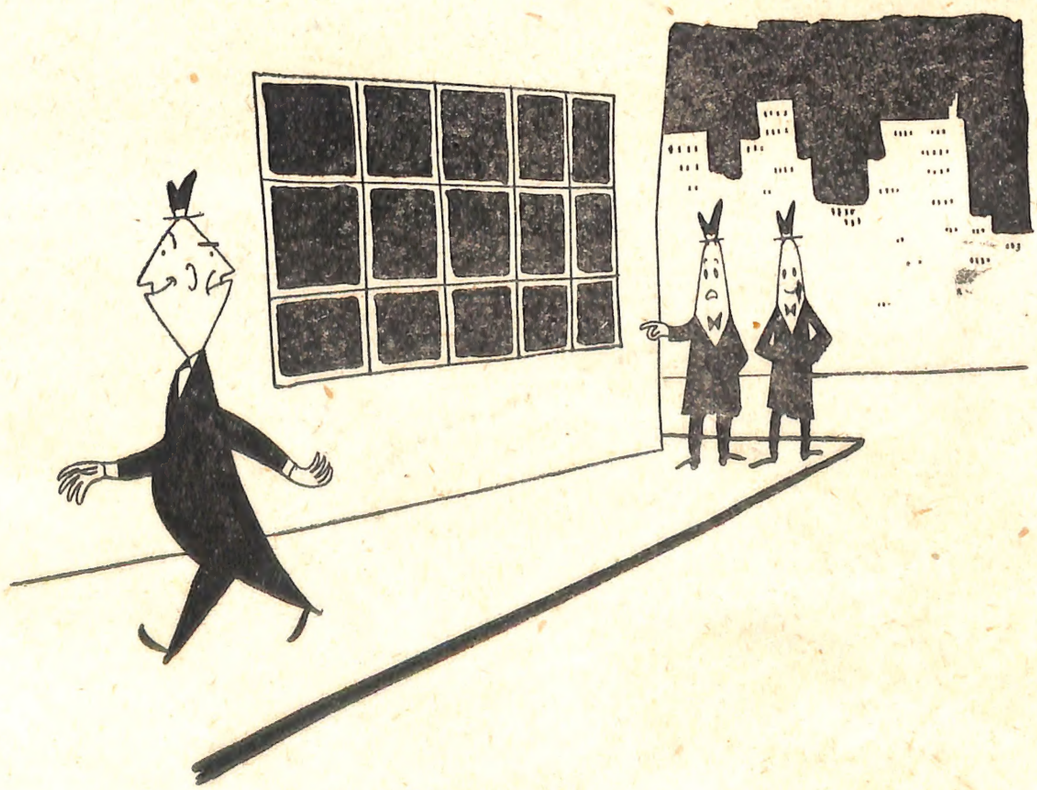

— Kim bu iki yüzlü?..
— Tanımadın mı?.. Günün adamı yahu!..

evlenme teklif etmeyen delikanlıyı erkek yerine koymazlar.

— Onlar sizinle evlenirler mi?

— Biz de biliyoruz, evlenmezler. Evlenmezler ama, ya bir de evleniverirlerse...

— Biz hayatın tadını çıkarmadan evlenmiyeceğiz.

— Bayanlar, gelin enayilik etmeyin. Hazır elinize bir fırsat geçmiş, kaçırmayın. Son pişmanlık para etmez. Benim gibi bir kelepiri bir daha düşüremezsiniz.

— Sizin ne gibi bir üstünlüğünüz var?

— Bir defa gazeteciyim, bu yetmez mi? Daima başım belâya girip, kodesi boylayabilirim, siz de istediğiniz gibi...

— Hangimizle evlenmek istiyorsunuz?

— Hanginiz olsa kabulüm. Benim için hiç bir mahzur yok.

— Maalesef. Biz daha evlenecek yaşta değiliz.

— O hâlde bana bir iyilik edin, tanıdıklarınız arasında yok mu şöyle ağzının tadını bilen, maldan anlayan?

— Sizin değerinizi anlayacak birini tanımıyoruz.

Birden patronun emrini hatırladım.

— Haa... sizi görünce aklım başımdan gitti. Ben asıl başka iş için gelmiştim. Siz Hayırsız Ada'da yedi gün kalmışsınız ya..

— Evet.

— Hah, şimdi hayırlı Ada'ya gideceğiz sizinle. Bu başarınızdan ötürü Akbaba sizi Büyükada'da misafir edecek.

Ada lâfını duyunca, kızlar deli gibi sevindiler.

— Nasıl yer bu Büyükada?

Ben de yirmi beş senedir Büyükada'ya gitmediğim için eski bildiğim gibi anlatmaya başladım:

— İstanbul'un en güzel, en lüks yeridir. Gayet sâkindir. Manzaralıdır. Havadardır. Başınızı dinler, rahat edersiniz.

Kızlar sevinç içindeydiler. Ruth:

— Hayırsız Ada'ya giderken bir desti su, iki kutu kibrit, olta, bıçak almıştık. Yine alalım mı? Güldüm:

— Yok canım, orası meskûn yer. İstanbulun en kibar yazlığı. Orada her şey bulunur.

Dişi Robenson'lar memnun, ben memnun, bindik Ada vapuruna... Vapurda yer kapmak için kavga eden üç beş kişi, lâf attığı kadının çantasını kafasına yiyen bir zanpara, bir de intihar etmek için güverteden denize atlayan bir adamdan başka hâdise olmadı.

(Haftaya, dişi Robensonlarla Büyükada'daki maceramızı okuyacaksınız).

Yazan ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

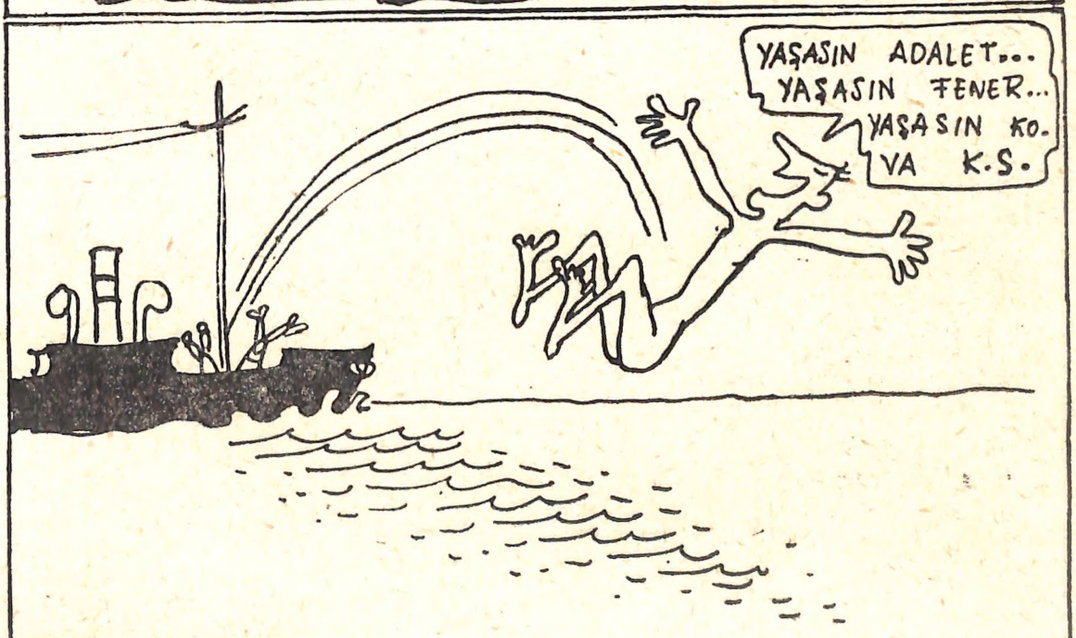

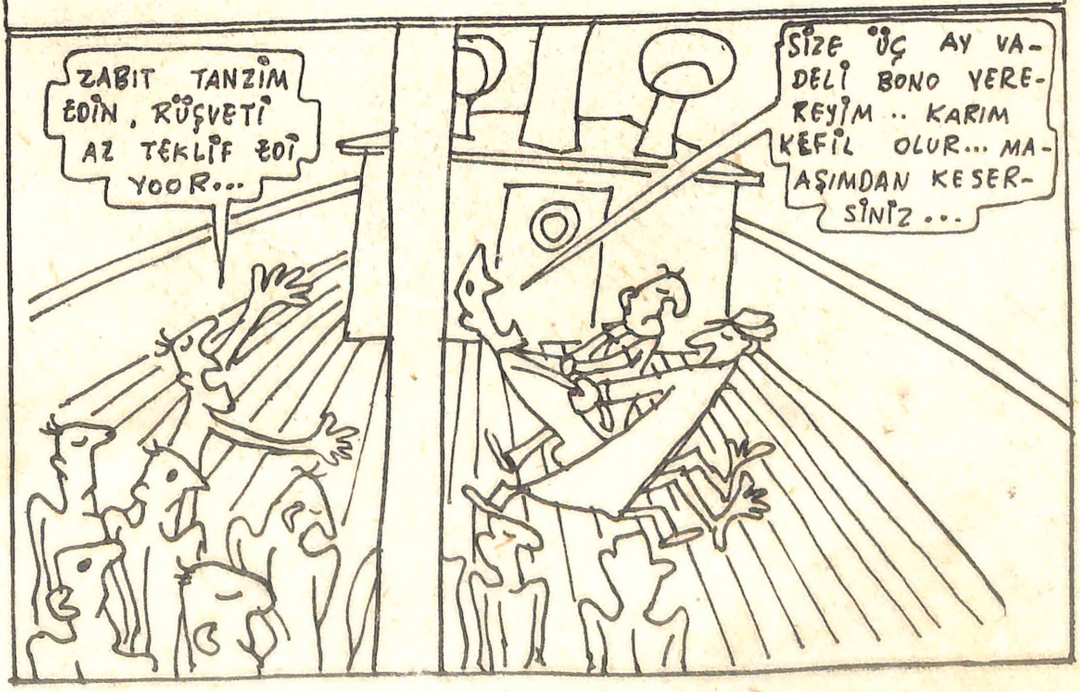

(Devamı var)

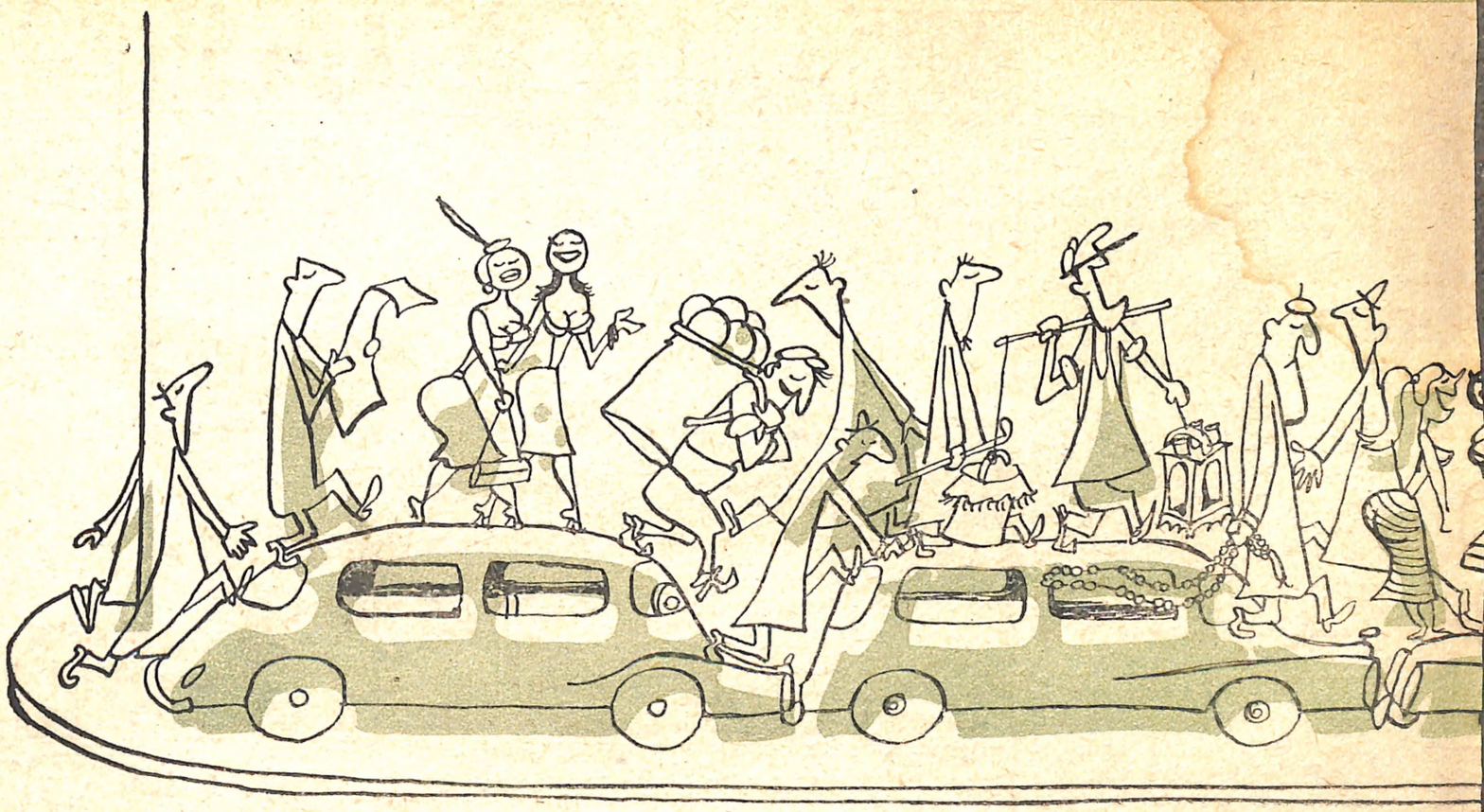

YAYA KA

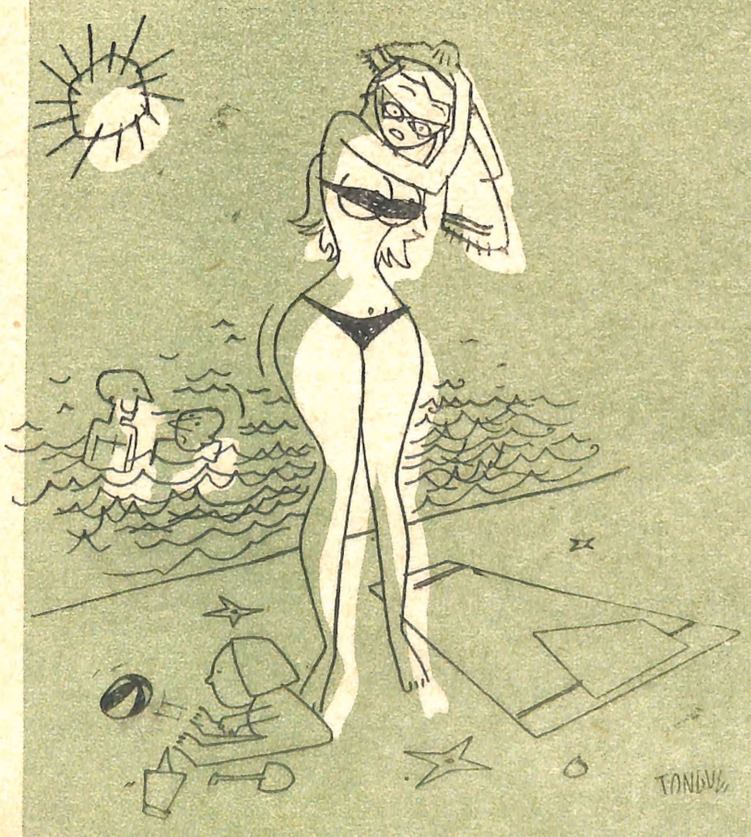

— Kocası bütün kazancını giyimine sarfediyormuş!..

MİNİK HİKAYE :

ALACAĞINA ŞAHİN!..

Allah kardeşi kardeş yaratmış, kesesini ayrı... İpsiz Mehmet de çok sevdiği arkadaşı Hayrullah'tan soğumuştu. Hoş buna soğukluk denemezdi. Biraz daha fazlası, dargınlık, küskünlük, hattâ kavga demek daha doğru olurdu. Çünkü İpsiz Mehmet gayet döğüşken bir insandı. Katiyyen ellerine hakim olamazdı. Hayrullah'ın alacağına şahin olduğunu bildiğinden, ne yapıp yapıp borcunu ödemek istemişti ama, bir şey yapamamıştı ki... Bunun üzerine Hayrullah, kendisinde emanet duran İpsizin radyosunu:

— Al öyleyse malını, kafana çal... diye fırlatmıştı.

Tabii yüzlerce liralık radyo İpsizin kafasına çarpınca darmadağın olmuştu. Radyosunun bu hazin âkibetini gören İpsiz dayanamamış, Hayrullah'a bir tokat aşketmişti. Bu tokat, aralarının açılmasına sebep olmuştu. Çünkü Hayrullah, tokatı yeyince gözünde şimşekler çakarak Mehmedi altına almıştı. O da bir şey değil... Fakat bütün bunları Mehmedin metresi Çopur Sabahatin önünde yapmıştı mahsus. E, İpsiz, Hayrullaha kırılmasın da kime kırılsındı?

— Keşke şu tokadı vurmasaydım, Hayrullahla bozuşmazdık... diyordu boyuna.

Lâkin o zaman Çopur Sabahati elden kaçıracaktı. Çünkü karı, bu zamanda radyosuz erkek erkekten sayılmaz, ben senlen oturmam diye dayatmıştı. «Ahhh,» diyordu İpsiz, «ne dedim de o nâmertten borç para aldım?»

Evet, ne demiş de borç para almıştı? Gerçekte pek borç almış da sayılmazdı.

Hayrullah bir gün ona gelmiş:

— Mehmet be, demişti, eğer rüşvet vermezsem beni atacaklar

IRIMI !..

içeri... Biliyorsun, meteliğe kurşun atıyorum. Senin ağandan kalma üç beş parça mücevherin var. Ver şunları bana, belki para eder...

Mehmet vermişti. Hayrullah bunları, bu değersiz şeyleri satabilmiş miydi acaba? Mehmet bunu öğrenememişti. Çünkü Hayrullah ortalıktan kaybolmuştu. «Besbelli oğlanı tıktılar deliğe» diye düşünüyordu Mehmet. Nihayet bir gün karşılaştılar. Hayrullah adamakıllı tüyü düzmüştü. Mehmetten aldığı mücevherlerin lâfı yoktu ortada. Kızgın kızgın:

— Girdik senin yüzünden içeri... demişti. Çalıştım orada mamafih, biraz para yaptım..

İşte o zaman Mehmet, sıkıntıda olduğu için Hayrullahtan borç almıştı. Keşke almaz olaydı. Şimdi bozuşmazlardı böyle... Alacağına şahindi çünkü Hayrullah...

— ŞAHİT —

İNŞALLAH

Oldukça hafif bir kadındı bir çocuğu olmuştu. Kendisini ziyarete gelen arkadaşlarından Neriman, nezaketen:

— Tıpkı babası... deyince, Işık:

— Ya, diye atıldı. Kocam da farkedecek diye ödüm patlıyor!

İHTİYAÇ

Rusya'da ataşeydi. Memlekete döndü. İri kıyım bir de köpek getirdi. Öbür köpekler hemen bu iri hayvanın etrafını aldılar:

— Mademki orada iyice besleniyordun. Ne diye kaçtın?

— E, dedi Rus köpeği, arasıra havlamak da lâzım!

ACABA?

Yaşlı çapkın, nasılsa tuzağa düşürdüğü körpe güzelle bir gece geçirdikten sonra sordu:

— Kaç yaşındasın güzelim?

— On üç....

Bu beklemediği cevap karşısında adam şaşırdı:

— Deme...

Kız, hayretle sordu:

— Ne o? Yoksa on üçün uğursuzluğuna mı inanırsınız?

DÜNYASI GENİŞ KADINLAR DERNEĞİ KURULDU.. (Gazeteler)

— Ne geniş dünyalı kadın, dimi?..

ŞAKACI İnsanlar

★ Yazan : Şakir ŞAKŞAK ★

HAYAT acıdır beyler. Hayat, dikenli bir yoldur. Hayat...

Benim tam üç dolu defterim var, bu defterleri hayat felsefesiyle doldurdum. Şimdiye kadar, on altı bin şu kadar, hayat şudur, hayat budur, hayat şöyledir, böyledir diye, defterime hayat üstüne büyük lâflar yazdım.

Hayat bir ıstıraptır. Hayat dik ve sarp bir yokuştur. Hayat akan bir sudur. Hayat bir tiyatro sahnesidir.

Son defterimin en sonuna da hayat için şunu yazdım: «Hayat nedir?»

Evet, işte böyle... Hayat acıdır beyler. Anlatayım da, hayat acı mı, değil mi, siz söyleyin.

İşim gücüm yoktu, mirasyedi olduğum için değil, iş bulamadığımdan. İki gündür suyla, havayla yaşıyordum

Parkta oturmuş, hayatın ne olduğunu düşünüyordum. Yanımdaki adam gazetesini okuduktan sonra katlayıp cebine koyarken:

— Müsaade eder misiniz? dedim.

Adam gazeteyi uzattı. Hemen küçük ilânlara baktım. İlânlardan birini okuyunca içime bir ümit geldi. Her yaşta kadın, erkek işçi aranıyordu. Gazeteyi adama verdim. Vakit kaybetmeğe gelmezdi. Son gücümü topladım, koşar gibi ilândaki adrese gittim. Şehrin büyük iş ve ticaret yerinde kocaman bir hanın beşinci katı. Azarlar, paylarlar diye asansöre bile binemedim. Beşinci kata geldiğim zaman merdiven basamağına oturup kaldım. İş istiyeceğim 18 numara karşımdaydı. Bir sürü insan içeri girip çıkıyordu. Girenler umutlu, çıkanlar kızgın, asık suratlıydı.

İş verenlerin karşısına canlı çıkabilmek için epey dinlendim. 18 numaralı kapıdan girdim. Karşıma ilk çıkana:

— Gazetede bir ilân gördüm de... dedim.

Odacıya benzeyen adam, eliyle:

— İçeri gir, bekle! dedi.

Salonda sandalye ve koltuklar doluydu. Altı kadın, sekiz de erkek. Beş kişi biz ayaktaydık. Benim gibi zavallı birine sokuldum:

— Acaba ne işiymiş? dedim.

— Bilmiyorum, dedi, sırayla içeri alıyorlar işte... Kimisi on dakika, kimisi yarım saat kadar içerde kalıyor. Sonra bağıra çağıra dışarı çıkıyorlar.

Demeğe kalmadı, beklediğimiz salondan içeri açılan kapı, küt diye açıldı. Yüzü domates gibi kızarmış, ter içinde, şişman bir adam dışarı çıktı.

— Namussuzlar, alçaklar! Reziller!... diye bağırarak gitti.

— Her halde işe almadılar da, ona kızmış! dedim. Yanımdaki adam:

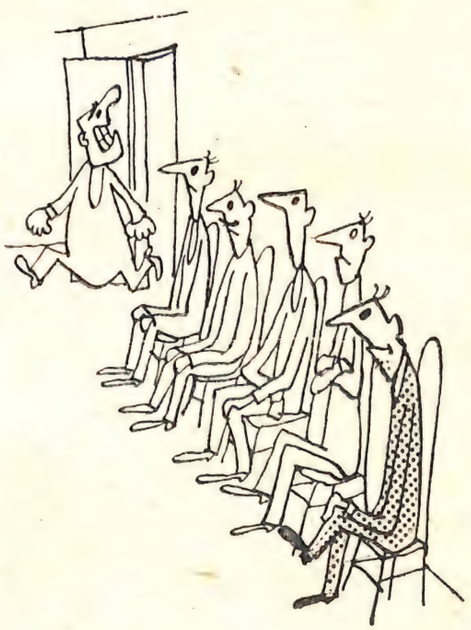

— Galiba, dedi, her çıkan işte böyle bağıra bağıra çıkıyor.

Kapıcı:

— Sıra kimde? diye sordu.

Çok süslü, boyalı genç bir kadın:

— Bende, dedi, kırıtarak içeri girdi.

Benim gibi bekleyenlerden birine:

— Acaba içerde ne yapıyorlar? diye sordum.

— İmtihan ediyorlar, zannederim, dedi.

Aklımdan, okulda öğrendiklerimi geçirmeğe başladım. Burası bir ticaret işi yazıhanesi olduğuna göre her halde hesaptan imtihan edeceklerdi. İçimden kerratı bir kere tekrarladım. Sonra iskonto, faiz hesaplarının nasıl yapıldığını düşünmeğe başlamıştım ki, içerden bir kadın çığlığı geldi. Kapı geriye çarptı, kadın alı al, moru mor dışarı fırladı.

— Ahlâksızlar! Namussuzlar! diye bağırarak gitti.

Açık kapıdan dışarıya kalın, kalabalık, rahat erkek kahkahaları geliyordu.

— Acaba kadına bir şey mi yaptılar? dedim.

— Zannetmem, dedi, bir şey yapmış olsalar bağırmazdı. Belki zor bir şey sormuşlardır. Bir delikanlı:

— Evet, dedi, zora gelmiş olacak.

Yanımdaki adam:

— Erkekler de bağırıyor birader, dedi.

Odacı:

— Sıra kimde? diye sordu. Az çıkan kadın için; «zora gelmiş olacak» diyen delikanlı içeri girdi. Ben yine, aklımdan mürekkep faiz hesaplarına başlamıştım ki, az önce içeri giren delikanlı feryat ederek dışarı fırladı:

— Bu ne biçim iş! diye bağırarak, kendini dışarı attı. Yanımdaki adam:

— Bu delikanlı, deminki kadın kadar bile dayanamadı, dedi.

Benden sonra işe girmek için dört kişi daha gelip sıraya girmişlerdi. Bir yandan da geliyorlardı.

Sırası gelip içeri giren, beş on dakika sonra kan ter içinde, suratı kıpkırmızı bağıra çağıra, küfür ederek dışarı fırlıyordu.

Bir görünüp, sırası geleni içeri soktuktan sonra kaybolan odacıya yakaladım:

— İçerde adama ne yapıyorlar? diye sordum.

Gülerek:

— Tecrübe yapıyorlar! dedi, gitti.

İhtiyar kadın da, ihtiyar erkek te öbürleri gibi canlarını kurtarmak istercesine dışarı fırladılar. Bağıra çağıra gidiyorlardı. İçerden her insan çıkışında açık kalan kapıdan içerdekilerin kahkahası geliyordu. Herkes böyle bağıra çağıra çıkıp gittikçe bir yandan seviniyordum. Demek ki onları işe almıyorlardı. Benim işe girmek ihtimâlim artıyordu. Ama bir yandan da korkuyordum. İçerde nasıl bir tecrübe yapıyorlardı ki, bütün bu insanlar bağıra çağıra, küfrederek dışarı fırlıyorlardı.

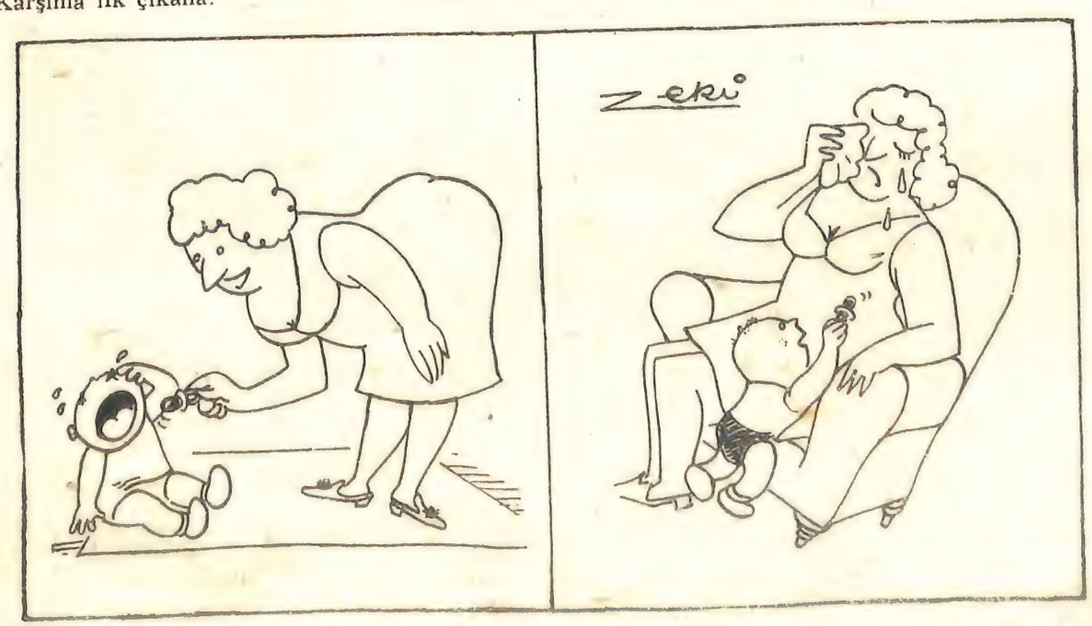

YAZISIZ!..

— Elinizin çizgilerinden bütün ruhunuzu okuyorum...
— Yok canım, daha hecelemiye bile başlıyamadınız!..

Ratip Tahir

Ratip Tahir Burak, dünkü karikatür neslinin son ustasıdır. Eserlerinde, fırçasına hâkim bir elin ihmalleri bulunabilir, ama teknik yanlışı bulunamaz.

Ratip Tahir ressam - karikatüristtir. Bu iki vasfı arasında zaman zaman yalpaladığı görülür: Bakarsınız, çok ressam. Bakarsınız, çok karikatürist!

Portrede, Togo ile onu, Cemden sonra gelen iki üstad olarak tanıyoruz.

Ratip Tahir, son yıllarda sanatı siyasete vasıta yapmıştır. Olaylara, bu yönden bakmakta ve kalemi tek cepheli bir parti uğrunda döğüşmektedir.

Ratip Tahir için, artık sanatını siyasetin emrine vermiştir diyebiliriz.

ANKARA TRENİ :
— Treni kaçırdım, ikincisi ne zaman?..
— Dört sene sonra bayım!..

— Galiba küçük beyin hizmetine sen bakıyorsun?..
— Evet efendim....
— Öyle ise bu sene de topçu!..

Korkmaya başlamıştım. Eğer iki gündür aç olmasam, işi de, tecrübeyi de, imtihanı da bırakıp gidecektim. Ama, belki işe alırlar ümidiyle korku içinde bekliyordum. Benden önceki ihtiyar, rengi kül gibi kapıdan çıktı. Öbürleri gibi bağırıp çağırmaya dermanı kalmamıştı.

— İçerde ne yapıyorlar amca? diye sordum.

— Aman sorma, git te gör! dedi. Kapıcı:.

— Sıra kimde? diye sordu. Sesimi çıkarmadım. Benden sonraki:

— Sıra sizin! dedi.

— Siz buyrun, benim acelem yok, dedim.

— Olmaz, ben kimsenin sırasını alamam! dedi.

Kerata, tramvayda, otobüste olsa sıra saygı dinlemez, beni omuzlar geçerdi.

— Rica ederim buyrun.

— Yooo... Vallahi olmaz, önce siz buyrun!

Kapıcı arkamdan itti. Kapıyı kapadı. İçimden Allaha dua ediyordum:

— Hey Yarabbim! Sen beni mahçup etme! Sen bana kuvvet ver! Tecrübe midir, imtihan mıdır, şunu bir yüzümün akı ile atlatıp bir iş güç sahibi olayım...

(Devamı gelecek sayıda)

YAZISIZ!..

Onlar işsiz güçsüz, Ankaranın iki serserisiydi. Ama sevimliydiler, zekiydiler. Büyük bir sahtekârlığa giriştiler ve iki senede milyoner oldular.

Adam dolandırmadılar!
Banka soymadılar!
Sahte para basmadılar!
Sahte diploma kullanmadılar!
Ama milyoner oldular.
Nasıl?

Nonoş Ali ile Mıstık, bu iki kafadar yüksek sosyete hanımlarının zaaflarından faydalanmasını bildiler, işte kadar...

Berber Nonoş

Bir komedi filmi seyreder gibi kahkahalarla güleceksiniz.

Pek yakında Akbaba sayfalarında :

BERBER NONOŞ

HİKÂYE :

GEÇEN gün yolum düştü de uğradım. Boğazın en nefis bir yerinde, bizim Vehbi bir ev yaptırmıştı. Minimini bir villâ.. Çorak tepelerin eteğinde, zarif bir bahçe duvariyle çevrili, küçücük, şirin bir ev...

Lâkin Vehbi'yi evde bulamadım. Kapıda da koskoca bir ilân: «Satılıktır»... Şaştım buna. Şaştım ama, Vehbiyi koydunsa bul... Oğlan daha içinde bir yaz bile geçirmedi değru dürüst. Acaba neden satıyordu?

İskeleye dönerken, müşkilimi hallettim: Vehbi'yi görüyordum. Meğer o da İstanbula inmişmiş. Hemen oracıkta bir kahveye girdik. Selâm sabahtan sonra:

— Yahu, dedim, insan satmak için mi ev yaptırır? Yoksa biz gelmiyelim diye satmaktan başka çare bulamadın mı?

Vehbi, hayretle yüzüme baktı:

— Ne o, ne bu... ded.i Evi satmanın sebebi büsbütün başka...

— Nedir yani?

— Sevişenler yüzünden satıyorum...

— Anlıyamadım.

— Anlarsın şimdi... Biliyorsun bu evi ne ümitlerle yaptırmıştım. Yaptırıncıya kadar da anamdan emdiğim süt burnumdan geldi...

— Evet, orasını biliyorum...

— Bir alay da borçlandık...

— Herkesin başında...

— Lâkin yine gelip eve yerleşemedik...

— Niçin ama?

— Suyu yoktu. Kuyu kazdırdık. Bunun ne demek olduğunu bilir misin? Ama nereden bileceksin... Herifler bahçeye kuyu kazmadılar, benim kuyumu kazdılar. Suyu bulunciya kadar uğraştılar. Kuyunun dibini buldukları zaman, benim de kesenin dibi çıkmıştı. Motör taktırdık. Eh, su temin edilince bu sefer bahçeyi tanzim ettirmek gerekti. Önce bir kirizma de diler, bahçeyi bellemeğe başladılar. Lâkin sade bahçeyi değil, bizi de belledi'er. Ağaçlar dikildi filân... Ne iyi değil mi? İş bukadarla kalsa neyse... Bu sefer ışık derdi çıktı. Elektrik yok... Buraya kadar elektrik hattı çekilebilmesi için bilmem kaç yüz lira lâzımmış. Hadi onu da sineye çekelim. Lâkin benim eve gelene kadar bir çok arsa var ki boş. Bunların sahipleri ev yaptırdıkları zaman hazır elektriğe konacaklar. Onların ücretini de biz ödiyecekmişiz... Yeryüzünde enayi bir ben mi kaldım? Besbelli ben kaldım. Çünkü şöyle düşündüm: Böyle ücra bir yere ev yaptırmağa kalkan herif, evvelâ bunu nasıl temin edeceğini düşünür de ondan sonra işe girişir. Düşünmezse işte böyle cereme öder... Dedik ve paraları verdik. Tabiî aradan günler ve aylar geçti. Nihayet elektrik de geldi, ama yalnız eve. Sokağa lâmba diken olmadı. Belediyenin bilmem hangi yıla ait programındaymış. O zamandan evvel lâmba konulamazmış. Malûm ya, belediyemiz hiç bir zaman plânından, programından şaşmaz. Neyse, eve elektrik geldi ya... Sokakta olmayıversin... Sokak dediğin de yayalarla hayvanların geçe geçe hasıl ettikleri bir toprak arayol... Bizimkinden başka bu yol üstünde bir tek yapı yok... Bununla beraber, vakti gelince, şıp diye erbabı düşüyor, tenviriye, tanzifiye resimlerini tahsil ediyorlar. O başka... O her senenin belli günlerinde plâna, programa konmuş... Neyse, bunlar sana lâzım değil...

— Nasıl değil... Lâzım olmasına elzem ama, zaten ötedenberi bilinen şeyler. Sen yeni farkındasın anlaşılan...

— İhtimal... Bir gece ,ışıkları söndürmüş, kendi kendime terasın gerisine çekilmiş, halim ne olacak diye dalmışım. Bir de baktım duvarın dibinde gölgeler... Yolcu diyeceksin. Değil. Yolcu, bahçe duvarının dışında olur, içinde değil. Besbelli evi gayri meskûn zannediyorlardı. Hırsız desem o da değil... Şairin dediği gibi, bir dert ki, dayanılır şey değil... Höt deyince kaçacaklarını bilsem üzerlerine yürüyeceğim... Birdenbire evin bütün lâmbalarını yakıverdim. Gerçekten kaçıştılar. Kaçanların gençten bir kızla oğlan olduklarını, bahçeye vuran ışıkta farketmiştim. Bakayım, dedim, bu bir tesadüf mü, yoksa soygunculuk kasdiyle mi bahçeye girmişlerdi, anlıyayım. Bizim fidanlar henüz meyva verecek halde değil... Yalnız çamların gölgeleri çadır gibi maşallah!..

Ertesi gece ve daha ertesi gece yine bekledim. Ayni hal... Şu var ki, gerek cüsselerinden, gerek hallerinden gelenlerin ayni insanlar olduklarını farkediyordum... Nihayet bir gece bunlardan çelimsiz birini gözüme kestirdim Âni bir baskın yaptım. Delikanlı itirafa mecbur oldu. Civarda hiç köşk falan olmaması, hele mehtaplı gecelerde bir ağaç gölgesinin dahi bulunmaması, genç âşıkları bizim bahçeye sevkediyormuş.

Şimdi anladın mı neden satıyorum evi?

— Hikâyeci —

Milletlerin Güldükleri

AMERİKAN FIKRASI :

John, çizgili hapishane formasının kollarını sökmüştü. Gardiyan sordu:

— Neden söktün?

— Tahammül edebilmek için dedi John. Böyle mayo gibi olunca kendimi denizde zannediyorum...

FRANSIZ FIKRASI :

Jacques'la Jules, çiftliğin çayırlığına uzanmışlar, büyük bisiklet yarışının oradan geçecek olan koşucularını bekliyorlardı. Birden çayırdaki ineklerde bir hareket görüldü. Hepsi yola döndüler. Jules:

— Hah, dedi, bisikletçiler muhakkak göründü!

YUNAN FIKRASI :

Hapishanede, müebbet küreğe mahkûm iki kişi, tanışıyorlardı:

— Ben Argiropulos, dedi biri, bankacıyım...

— Ben de Spiros, dedi öteki, müşteriyim...

İNGİLİZ FIKRASI :

— Arthur, dedi Lady Mansield uşağına, baksana, plâjdaki bütün erkekler şu genç kızın peşinde... Neden acaba?

Arthur baktı ve cevabı getirdi:

— Kızın mayosunun her tarafında: Hayır, belki evet... yazılı efendim!

MARİLYN'NİN DÜĞÜNÜNDE :

— Aman kardeşim, sıkı tut! Zelzeleli bir düğündeyiz, dalga şimdi öbür taraftan gelecek!..

— İtalyan —

ŞÜPHELİ GÖLGE!

— İtalyan —

İTALYAN FIKRASI :

Seyahat acentesinin otobüsü ansızın bir kaza yapmıştı. Şoför bağırdı:

— Şimdi, memleketin tarihî binalarından olan büyük hastahaneye gidiyoruz!

MEKSİKA FIKRASI :

Sahildeki çöplüğe gelmişlerdi. Cojuele:

— Hani plâja gidiyorduk? diye sordu. Marcia:

— Vallahi, dedi, pazardan evvel burası plâjdı!..

AMERİKAN FIKRASI :

John, yeni bir apartımana taşınmıştı. O akşam, kapıya geldiği zaman şöyle bir levha gördü:

«948 inci basamağa dikkat edin, çürüktür!»

İSKOÇ FIKRASI :

Mac İntesh'un karısı fena halde hiddetlenmişti. Büyük vazoyu yakaladı:

— Seni öldüreceğim! diye üstüne yürüdü. Sonra bundan vazgeçerek mutfağa koştu. Saplı tavayı kocasının başına yerleştirdi:

— Fakat ölümün bir Çin vazosuna değmez...

ERKEK SABAHAT

★ **AKBABANIN MİZA HÎ ROMANI — 29** ★

Adam gidince kuşçu bizi, içi kuşlarla dolu bir odaya soktu.

— Gözünüzü, kulağınızı açın, beni iyi dinleyin! dedi.

Ali, açık duran ağzını kapadı. Adam:

— İşi biliyorsunuz, değil mi? diye sordu.

— Yooo... Bilmiyoruz.

— Size bir kafes dolusu kuş vereceğim. İkiniz ayrı ayrı yerlere gidersiniz. Cami avluları, türbe kapıları en iyi iş yeridir. Oraya gider, yüksek sesle bağırırsınız:

— Ne diye bağıracağız?

Ben, kuşları satacağız sanmıştım. Patron nasıl yapacağımızı anlattı:

— İşte böyle bağıracaksınız.. «Vatandaşlar! Ey dini bütün Müslümanlar! hu küçük kuşçuklar, yarın öbür dünyada size cennet kapılarını açacak. Ey iman sahibi müslümanlar! Bir kuş alın âzât edin. Yarın hepimiz öleceğiz. İşte o zaman, kıldan ince sırattan keskin Sırat Köprüsünü, bu kuşların sırtında, pırrr diye uçara kgeçeceksiniz!»

İşte böyle bağırırsınız. Anladınız mı? Bu işin sermayesi dil. Ne kadar dil dökerseniz, o kadar çok müşteri gelir, para alırsınız.

Doğrusu ben anlıyamamıştım:

— Sonra ne olacak amca? diye sordum.

— Elinin körü, diye adam beni tersledi. Ne olacağı var mı? Bütün herkes başına üşüşür, Elli kuruş veren bir kuş alır kafesten salıverirsiniz. Siz de toplar paraları bana getirirsiniz.

Adam iki büyük kafese yirmişer tane kuş doldurdu, elimize verdi.

— Yirmi kuruş verdim, dedi, on lira isterim. Hadi bakalım.

— Biz ne alacağız?

— Kuş başına iki kuruş.

Şöyle bir hesapladım, bir kafes dolusu kuş için kırk kuruş alacaktık.

— İş yok amca, dedim. Kırk kuruşa bu iş yapılmaz.

Adam:

— Salak, diye bağırdı, günde otuz, kırk sefer yapanlar var. Şu boyunuza posunuza bakın. On yaşında küçücük çocuklar, günde üç yüz, dört yüz kuş bırakıyorlar. Canınız isterse... Benim yanımda otuz çocuk çalışıyor. Çok şükür dünya yüzünde merhametli insanlar hâlâ var da, onların yüzü suyu hürmetine geçinip gidiyoruz.

Kafamdan şöyle bir hesapladım: Kırk çocuk, iki yüzer kuş satsalar, her gün sekiz bin kuş eder. Kuş fabrikası olsa, bu kadar kuş yetiştiremez. Merakımı yenemediğim için sordum:

— Bu kadar kuşu nereden tutuyorsunuz?

— Çok kuş yok ki, kuşların hepsi yüz tane bir şey. Ama hepsi de terbiyelidir. Kendim terbiye ettim. İstanbulun neresinde olursa olsun, kafesten uçtu mu, doğru buraya uçar gelir. Tekrar kafese kor, çocuklara veririm. Onlar satar uçururlar, yine döner gelir. Bir kuş günde kırk elli sefer yapar.

Biz kafeslerimizi elimize alıp çıkarken boş kafeslerle üç çocuk daha gelmişti. Patron, onların kafesine kuş dolduramadı. Çünkü odada hepsi hepsi on kadar kuş kalmıştı. Çocuklara:

— Beş on dakika bekleyin, şimdi uçar gelirler, dedi.

Gerçekten de, dışardan uçup gelen kuşlar, açık pencereden içeri teker teker giriyorladdı.

Kafesleri aldık, dışarı çıktık. Ali:

— Ben Elekli Baba türbesine gidiyorum. Orada satacağım, dedi..

Biz, bazı soğuk kış gecelerinde bu türbeye gider, Elekli Babanın sandukası içine girer, orada Elekli Babanın ruhuyla sarmaş dolaş, koyun koyuna sabahlardık. Elekli Baba'nın ruhu o kadar sıcaktı ki, bizi sabaha kadar kalorifer gibi ısıtırdı.

Gündüzleri Elekli Babanın türbesi hususî arabalarla dolardı. Ziyaretçilerinin çoğu, şık kadınlardı. Çocuğu olmayan kadınlar, türbeye elek asarlar, bu elek kıpırdarsa, ziyarete gelen kadınların çocuğu olacağına alâmetti.

Türbe, yaylâ gibi açık, rüzgârlı bir yerde olduğundan, elekler hep oynardı. Gece olunca bu türbeye bakan bir adam elekleri toplar, götürür satardı.

Bu vakayı anlattığım senelerde, memlekette her şeyin, evet her şeyin, sıkıntısı çekildiği halde elek sıkıntısının çekilmemesi, işte bu elek tüccarı türbedarın sayesinde olmuştu. O zamanlar, çivi yoktu, yedek parça yoktu, kahve yoktu, şeker yoktu, yalnız bol bol elek vardı. Memlekette hiç bir zaman elek sıkıntısı çekilmemişti. Hattâ o zaman bu türbedar şöyle diyordu:

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

İSTANBUL TOPRAĞI

Sıcak bir Ramazan günü Bektaşi babası İstanbul camilerinden birinde serince bir gölge bulunca (şöyle hafiften bir kestireyim) der. Dede bu, gölge hoşuna gider. Etrafta da kimseler yok. Cebinden şişeyi çeker, ağzına dayar. Bu sırada aksilik işte, iki zaptiye dedeyi görür. Yaka paça Kadının önüne.

Kadı bektaşi düşmanı:

— Bre hey, Allahtan korkmaz, kuldan utanmaz! Mubarek günde nasıl yaptın bunu? Yıkıl karşımdan! Bir daha gözüme görünme! Üç ay da ayağın İstanbul toprağına basmasın!

Der, hükmünü verir.

Üç gün sonra Dedeyi yine İstanbulda yakalayınca, Kadının önüne dikerler.

— Bre kâfir bozması! hen sana gözüme görünme, üç ay İstanbul toprağına ayağın basmasın, demedim mi? Ne arıyorsun burada? dedi.

Bektaşide cevap hazır:

— Aman Kadı efendi, müsaade buyur, arzedeyim. Gözüne görünmezdim. Buraya kendim gelmedim, sürükleye sürükleye getirdiler. Bırakın Kadı efendi beni görmek istemiyor dedim, dinlemediler. Toprağa gelince, ben İstanbul toprağına basmıyorum, der.

Pabucunu çıkarır, Kadıya çevirir. Pabucunun içine doldurmuş olduğu toprağı gösterir.

— Bak, İzmit toprağına basıyorum...

N. PERİNDEN
502/3 S. No. 1
İZMİR

BALIK BAŞTAN KOKAR

Bektaşinin biri bir gün, Balıkpazarına gitmiş. Canı biraz balık alıp evde güzelce pişirip yemek istemiş. Bir dükkânın önünde durup bir balığı eline almış. Evirip çevirdikten sonra, balığın kuyruğunu koklamıya başlamış.

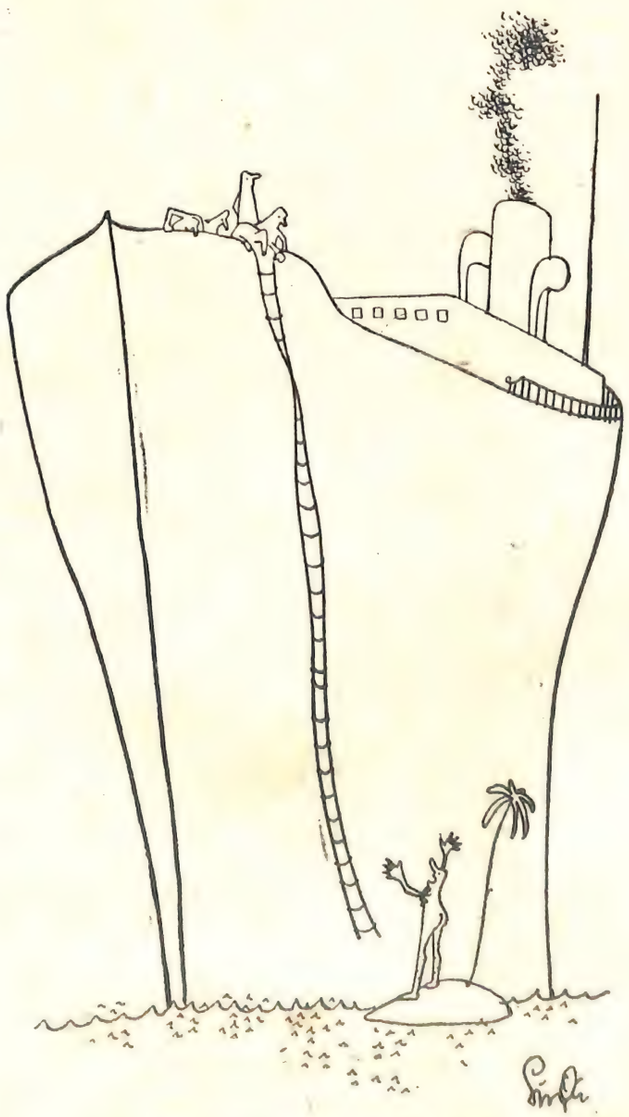

— Vallâhi çıkamam, donum yok yahu!..

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

RANDEVU EVİ HALİNE GETİRİLEN BİR OTOBÜS BASILDI..
— Gazeteler —

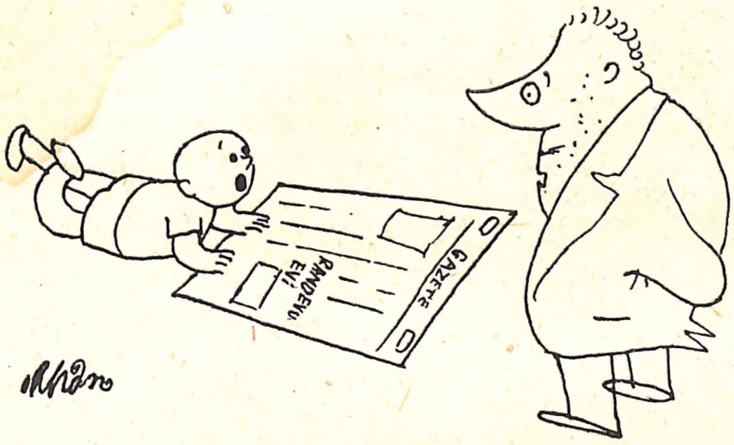

— Radevu evi ne demek baba?..
— Bir nevi otobüs, çocuğum!..
Yazan: A. Tekin. Belediye Merkez Hâl müdürlüğü tesbit me. İst.
Çizen : Orhan Enez.

Bu hali gören balıkçı Bektaşiye:

«— Baba erenler sen yanlış kok luyorsun. Balık kuyruktan değil, baştan kokar. Sen başı kokla.» demiş.

Bu sözleri sükûnetle dinliyen Bektaşi hiç istifini bozmadan şu cevabı vermiş:

«— Arkadaş, balığın baştan kok tuğunu biliyorum. Fakat bu koku nun kuyruğa kadar ulaşıp ulaşmadığını anlamak için kuyruğu kokluyorum» demiş.

YAŞAR BEŞER
Hürriyet mahallesi 100 sok. 63 ev
ADANA

●

BİR SENİN KULUNA, BİR DE HİDİVİN KULUNA BAK

Bir Bektaşi eski devirlerden birinde Mısır'a gider. Bir gün sokak tan geçerken fevkalâde bir araba içinde süslü ve sırmalı elbiseler giymiş bir adamın azametle geçtiğini görünce, yanındakilere:

— Acaba Hidiv bu mudur?

Demiş.

— Bu Hidiv değil, Hidivin bir kuludur.

Demişler. Bektaşi bunu duyunca ellerini kaldırmış:

— Allahım, bir senin kuluna, bir de Hidivin kuluna bak, demiş.

YAŞAR KÜÇÜK ÇELEN
Taç Ahmet mahallesi Kemal
sokak No. 39 AFYON

●

NE YAPALIM?

Bektaşi babasına sormuşlar:

— Erenler bu sene üzümler çok bereketli, ne yapalım?

— Fakir fukaraya dağıtın.

Bir kaç gün sonra tekrar gelmişler:

— Dağıttıkça daha çoğalıyor, sanki üzümler bu sene yerinden fışkırıyor, ne yapalım?

— Yoldan geçenlere dağıtın.

Ayni adamlar tekrar gelip ayni suali tekrarlayınca, o zaman baba erenler başını kaşıyıp kurnazca gülümseyerek şöyle der:

— Şimdi de üzümlerin sularını sıkıp küplere doldurun, bir de o zaman gelin.

İLKER SÜER
Eski Mahalle No. 44
YALVAÇ

●

YAĞMA YOK HOCAM!

Mahallede keşiş hastalanır, ölüm anlarını yaşamaktadır. İmam ile Bektaşi de komşularını ziyarete giderler.

İmam efendi mütemadiyen Kelimei şehadet telkini için uğraşmaktadır bu keşişe... Nihayet keşişin Kelimei şehadeti bütün olarak getireceğini anlıyan Bektaşi hemen cebinden yazma mendilini çıkara rak keşişin ağzına tıkar, keşiş de ölür.

İmam, Bektaşinin bu hareketine fena halde kızmış ve ağzına geleni söyledektedir.

Bektaşi onu süzerek dinledikten sonra:

«— Hocam! Biz Müslümanlar, hayatımız boyunıa müslümanlığın icapları, şeriatın güçlüklerini yerine getirmek için ne zorluklara katlanmışız değil mi? Buna rağmen buradan «İslâm» olarak gide ceğimize dair elimizde bir senet yoktur. Halbuki, bu herif, ömrü boyunca her haltı işlesin, sonunda imam efendinin, bir Kelimeişehadeti ile paçayı kurtarsın, öyle mi? Yağma yok! Yazma mendili ağzına tıkarım hocam!» der.

HAYDAR OĞUZ
Mensucat fabrikası Derme santral âmiri
MALATYA

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBANIN MİZAHÎ ROMANI — 11** ★

Artık her gece Bilâl'in kahvesinde Hacı Mesut, Mahallenin Kısmeti ve yaldızlı boynuz meselesi konuşuluyordu.

Hacı Mesud'a gelince, onun hiç bir şeye aldırdığı yoktu.. Dünya umurunda değildi. Mahallede onun tek dostu postacı Tahsin efendi idi. Ya bir gece Tahsin efendi karısiyle Hacı Mesuda misafir gider, ya Hacı Mesut Mâide ile ona misafirliğe giderdi. İki aile içli dışlı olmuşlardı. Akşam yemeklerini beraber yiyorlardı. Artık aralarında ayrı gayri kalmadığı için, Tahsin Efendi postahanede nöbetçi olduğu geceler de Hacı Mesut on lara gidiyor, yahut Tahsinnin karısı Sıdıka Hacı Mesutlara gidiyordu. Hattâ Sıdıka çok geceler Hacı Mesutlarda kalıyordu. Postacı Tahsin bundan mem nundu. Nasıl olsa, kendi karısı güvende idi. Bu ihtiyar bunağın namusuna bir leke sürecek dermanı elbette yoktu.

Kendisine gelince, Mahallenin Kısmeti ile günden güne arayı düzeltiyordu. Düzeltiyordu ama, doğrusu bir halt da ettiği yoktu. Daha Mâidenin parmağının ucu bile eline değmiş değildi. Kabahan kendi beceriksizliğindeydi. Eğer kendine güvenebilse eline geçen fırsatları kaçırmazdı. Tahsinin asıl korktuğu başka şeydi. Eğer Hacı Mesut bu mahallede kendisinden başka biri ile sıkı fıkı olursa, eloğlu kendisi gibi avanak değil ya, Mahallenin Kısmetini vallahi çıtır çıtır yutardı. İşte bu yüzden, Mahallenin Kısmetini, kocası Hacı Mesuttan daha çok o kıskanıyordu...

Postacı Tahsinle, Hacı Mesudların dostluğu mahallenin gözünden kaçmamıştı. Dedikodu almış yürümüştü. Artık postacı Tahsinin Mahallenin Kısmeti ile mercimeği fırına verdiğinde hiç kimsenin ufacık şüphesi kalmamıştı. Postacının işi işti doğrusu...

Erkekler daha ziyade bu lokmayı kaptırdıkları için, kıskançlıklarından Postacı Tahsin'e kızıyorlar, ateş püskürüyorlardı. Onunla selâmı sabahı kesmişlerdi. Mahallenin gözü önünde, bu namussuzluk olur mu? Herkes kendisine bir parça bu namussuzluğun bulaştığına inandırmıştı.

Kırkmerdiven mahallerinin kadınları da, Sıdıkaya boykot etmişlerdi. Sıdıkanın en sıkı ahbabı Atiye teyze bile onunla konuşmuyor, arkasından söylemediğini bırakmıyordu.

Sıdıka sokağa çıkınca kadınlar lâf atıyorlar:

— Göz göre göre kocasını peşkeş çekiyor!

Sıdıka öyle kuru gürültülere papuç bırakacak kadınlardan değildi. Sağ eliyle dolgun göğsünü bastıra bastıra sıvazlıyarak:

— Oooh olsun, canım sağ olsun, cancağızım sağ olsun... diyordu, koca benim değil mi, ne istersem yaparım.

Kırkmerdiven kadınları kuduracaklardı. Hiç birisi Sıdıka ile konuşmuyorlardı.

Postacı Tahsine gelince, Mâide için yanıp kavruluyor, ama bir türlü içini açamıyordu. Bir yandan aşkın ateşi, bir yandan kendisine ve kudretine olan güvensizliği yüzünden, plâtonik bir âşık olmuştu. Uykuları kaçıyor, iştahtan kesiliyor, bir gün Mâide'nin yüzünü görmese, deliye dönüyordu. Düşüne düşüne uykusu kaçan bir gecenin saba hında, Mahallenin Kısmetine bir mektup yazıp içini dökmeye karar verdi.

Babıâli kitapçılarından iki ta ne eski aşk mektubu örnekleri kitabı aldı. Bu mektuplardan en güzel, en beğendiği parçaları birleştirip bir müsvedde yaptı. Bu mektubun içindeki kelimelerin dörtte üçünün mânasını bilmiyordu. Böyle olduğu için de daha çok memnundu. O kadar lûgat kullanmıştı ki, Mâide şaşıracak, hayran kalacaktı. Bir köşesinde gagasında bir zarf tutan bir güvercin resmi olan penbe mektup kâğıdına bu müsveddeyi geçirebilmek için akşama kadar, bütün gün uğraştı. Bozulan, şaşırdığı yazısını beğenmediği mektupları yırttı yırttı attı, en sonunda on altı sayfalı mektubu tamamladı.

Hacı Mesutların evinde misafir oldukları bir gece, kalbi küt küt atarak bu mektubu Mâideye verdi. Bir tek kelime söyliyememişti.

Mektubu, sokak kapısından çıkarlarken, karısı görmeden vermişti. Mâide de bir şey sormamıştı. Penbe uzun zarfın üzerinde de bir şey yazılı olmadığı için, mektubu kocasına verilecek zannetmiş, misafirleri uğurlayınca, mektubu Hacı Mesud'a vermişti.

O yaşında hâlâ gözlük kullanmıyan Hacı Mesut, mektubu okurken hafif hafif gülümsüyordu.

(Devamı var)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

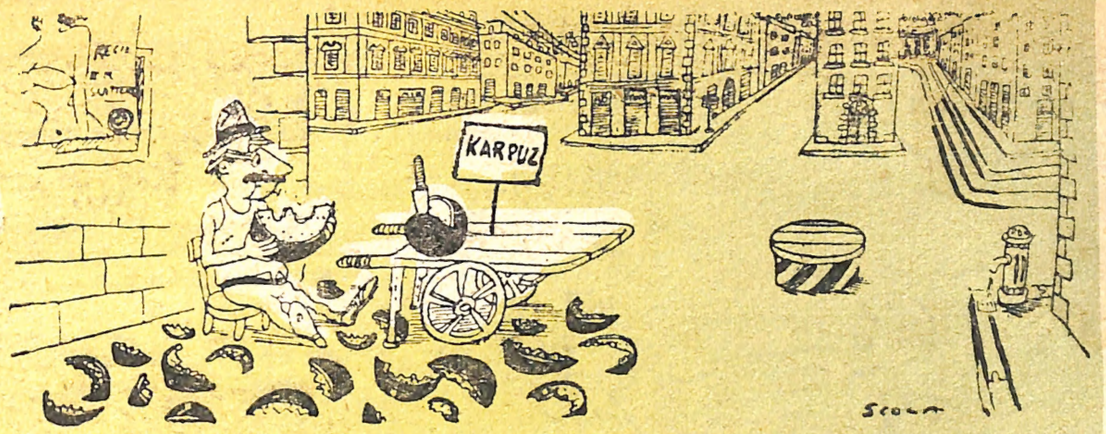

YAZISIZ!..

— İtalyan —

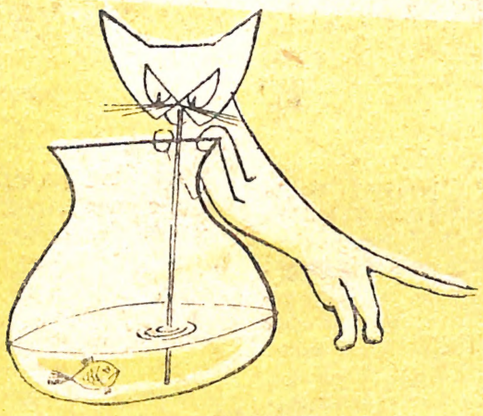

YAZISIZ!..

— Amerikan —

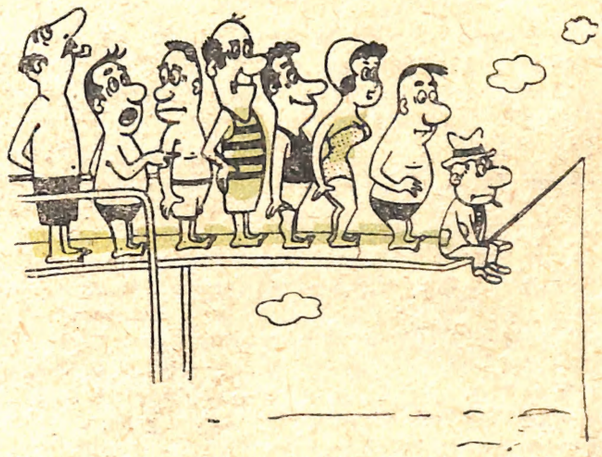

— Affedersiniz, kimi bekliyoruz!..

— İtalyan —

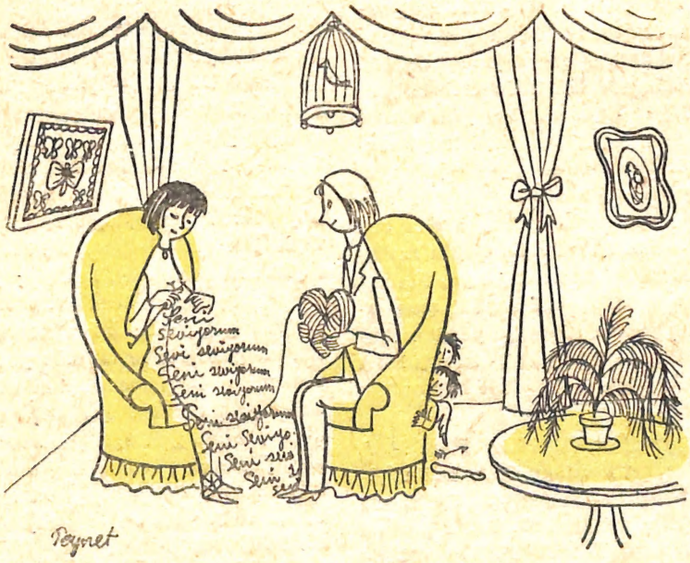

YAZISIZ!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— İtalyan —

TASARRUF MEVZUUNDA YENİLİK

Ayda 25 lira yatıran her 250 kişiden 1 kişiye hayatının sonuna kadar ayda 150 lira irat veya peşin olarak 15.000 lira...

İRATLI KÜÇÜK İ K / C H CARİ HESAPLAR

Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz, bütün Şube ve Ajanslarımızda emirlerinizdedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-113

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

Işkenceler Bahçesi

Yazan :
Octave Mirbeau

Çeviren :
R. C. ULUNAY

Refi' Cevat Ulunay'ın dilimize çevirdiği «İşkenceler Bahçesi» hiç şüphesiz dünya romanları arasındaki sayılı şaheserlerden biridir.

İşkenceler Bahçesi, susamış ihtirası kanmak bilmez bir İngiliz dilberinin kan ve ölümle kaynaşan maddî aşkını anlatmaktadır.

İşkenceler Bahçesini okurken titriyecek, korkacak, fakat kitabı elinizden bırakamıyacaksınız.

İşkenceler Bahçesi (A. Yayınları Büyük Eserler) serisinin ikinci kitabıdır.

Sanatkâr Münif Fehim'in beş renkli şaheser bir resmiyle süslü kalın kuşe kâğıt bir kapak içinde çıkmıştır.

FİATI 250 KURUŞ

T. C.
Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI

ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

Bir Nasihat!

Her gece uyumak istersen rahat!
Ölümü, yangını hayalinden at!
Kazalara karşı en sağlam berat:
Sigorta olmaktır ANADOLU'ya.

ANADOLU Sigortası

Sahibi :
YUSUF ZIYA ORTAÇ
Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP

Abone : Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Telefon: 221811
Fiatı: 50 Kuruş
Adres : Koldfarer Cad. No. 8-10. Daire 8.

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

İTALYADA SEYAHAT MEVSİMİ